

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata VII

~Natahimik ang preskong hangin sa gabi, maliban sa papalayong tili ng isang malayong kuwago. Mga Bituin

Nagliwanag ang madilim na bakuran ng Abbey at ang mahinang kislap ng ilang lamparang langis ay sumikat mula sa dalawang palapag ng mga bintana ng dormitoryo. Sa kabila ng patyo, isang hanay ng mga bintana na may stained glass ang kumikinang din, ngunit napakaliwanag— buhay na buhay ang katedral.

Sa loob ng kumikinang na simbahan at nakausling mataas sa itaas, isang masalimuot at may bahid ng uling na fresco ang nagpalamuti sa kisame nito na may arko. Ang pagpipinta ay nakakalat sa halos lahat ng itaas na bahagi ng katedral. Sa ilalim nito, dalawang hanay ng malalaking haliging bato ang nakahanay malapit sa mga panlabas na pader at sumasaklaw sa buong haba ng pangunahing pakpak. Magkasama, sinusupportahan nila ang mga lumilipad na sandigan na pumapailanlang paitaas at naglalaho sa kisame. Ganito rin ang matibay na disenyo sa lahat ng apat na pakpak ng katedral at, kung saan nagtatagpo ang mga pakpak—sa pinagsasaluhang bukas na espasyo ng mga ito—nakatayo ang isang nakataas na altar na may talukbong. Nakalawit na mga tapiserya at kurtina ang nagpalamuti sa inukit na kahoy na bubong ng altar, at ang sagradong palamuti sa gitna ay nakapatong sa isang matibay na tipak ng bato na nasa gitna ng sahig. Sa magkabilang gilid ng tipak ng altar, may makakapal na tali na gawa sa katad na nakatali sa mga saradong bakal na silo na nakausli mula sa pundasyong bato.

Nakatayo si Cardinal Blasi sa harap ng nakataas na altar, dala ang isang pares ng matataas na kandelerero sa sahig na nagliliyab ng kumikislap na liwanag sa kanyang mga balikat. Lubos na naaakit sa teksto ng isang tumpok ng malutong na mga pahina na kanyang pinagalaw-galaw, bulong niya sa kanyang sarili. Bumuhos ang kanyang mga mata

sa mga sipi sa Latin ng mga Salin ni Naramsin, na siyang kanyang tinakasan mula sa mga archive ng Apocrypha . Malapit, tahimik na naghihintay ng utos ang mga prayle na sina Clodius at Greville. Bukod sa kanilang tatlo, at kay Prayle Grate, na abala sa pagtatali ng huling ilang mahahabang lubid na katad sa walong singsing na metal ng slab ng altar, ang walang laman ang katedral.

Sa wakas, lumapit si Friar Grate kay Blasi. "Matibay ang mga tali, Abbot; mula sa pinakamahaba hanggang sa pinakamaikli—mula sa labas hanggang sa loob."

Sandaling inalis ni Blasi ang tingin sa mga lumang pahina. "Anong ibig sabihin niyan?"

Lumapit si Greville upang ipaliwanag ang sinabi ni Grate. "Sa magkabilang gilid ng batong base ng altar, may apat na kawit. Bawat isa sa mga ito ay nangangailangan ng nakakabit na lubid. Lahat ng lubid ay dapat—"

Bumuntong-hininga si Clodius; pinutol niya si Greville at binigyan si Blasi ng mas maigsi na paliwanag; "Ang slab ng altar ay nakapatong sa dalawang grooves ng sahig. Kung ang slab ay hindi pantay na hinihila pabalik, sasabit ito."

Nagtaas ng kilay si Blasi, ngunit hindi inalis ang tingin sa kaniyang mga papel. "Paano kung mahuli ito?"

Sumagot si Clodius, "Kung sakaling sumabit ito, ang mga tali ay dapat na muling ayusin sa magkasalungat na pagkakasunud-sunod—mula sa pinakamaikli hanggang sa pinakamahaba, na ang mga maluwag na dulo ay naka-krus sa kabilang panig ng altar. Pagkatapos, ang slab ay dapat na hilahin nang tuluyang isara bago baligtarin ang mga tali." muli at muling bubuksan ito."

"Mahirap ba? Kasama?"

Nagkibit-balikat si Clodius. "Medyo mahaba—sa sandaling kailangan para isara at buksan muli ang hukay sa sahig."

Ipinaalam sa kanya ni Blasi; "Kung gayon, inaatasan kita ngayon na tiyaking ang slab ay hindi nahuhuli." Nanigas si Clodius nang magpatuloy si Blasi, "At, siyempre, papanagutin ko kayong dalawa sa anumang pagkalaglag."

Napanganga si Clodius at sumulyap kay Greville, na nakasimangot sa banayad na ngisi ni Grate. Namilipit siya bago tumikhim. "Kung maaari po, Kamahalan; wala kaming maibibigay na kasiguraduhan na hindi sasabit ang slab."

Dahan-dahang ibinaba ni Blasi ang mga pahina at lumingon sa kanya nang may nanlilisk na mga mata. At kapwa natagpuan nina Clodius at Greville, sa ilalim ng matigas na noo ng Kardinal , ang tila napakalamig, malinis, at determinadong titig ng Diyablo. Ang bulag na mata ni Blasi ay nag-alab sa kanilang lahat, na parang nakita silang lahat nang sabay-sabay.

Dali-daling iniwas ni Clodius ang kanyang tingin, sa halip, tumingon sa altar habang patuloy na nagmamakaawa kay Blasi, "Ang altar ay hindi kailanman nalipat. Ang alam lang natin ay ang paraan ng "isinasagawa ito sa mga sinaunang talaan ng Abbey. Ang ipagpalagay na magtatagumpay tayo—" Pinutol siya ni Blasi; ang kanyang mga salita ay may halong pag-iipon ng pasensya; "Nandito ka na ngayon sa harap ko—hindi sa dormitoryo—dahil nananatili ka sa aking mabuting kalooban. Pareho kayong nagnanais na maging bagong tagapangasiwa ng mga katakomba, hindi ba?"

"Oo nga!" bulalas ni Greville, "At buong pagpapakumbaba kaming naglilingkod sa iyo."

Tinitigan ni Clodius si Greville bago sumagot, "Oo; gayunpaman, kung ikalulugod mo, ang lyong

Kamahalan—”

"Kung gayon, siguraduhin mong hindi masasabit ang tipak ng bato, oo!" tahol ni Blasi.

Bumuntong-hininga si Clodius, ngunit sumunod. "Gagawin namin, Kamahalan."

Biglang bumukas ang panlabas na dobleng pinto ng oratory wing habang pinangungunahan ni Kapitan Bourne ang dalawang hanay ng kanyang pinakamalakas na sundalo papasok sa simbahan—at paakyat sa gitnang pasilyo na hinati ang mahahabang hanay ng mga upuang may terasa. Ang mga yabag ng tambol ng isandaang botang nagmamartsa ay dumagundong sa oratorium ng katedral. Sa wakas, sumigaw ang Kapitan na huminto sila at ang mga sundalo ay nanigas sa kanilang mga pwesto. At habang ang kanyang boses ay umalingawngaw sa malawak na bakuran ng mga pakpak ng simbahan, isang bagong katahimikan ang bumalot sa katedral.

Pinanood nina Kardinal Blasi at ng tatlong prayle ng Abbey ang paglapit ni Kapitan Bourne.

Huminto ang Kapitan sa harapan nila, kinamot ang pisngi, at inilagay ang mga kamay sa balakang. Nadaanan niya ang isang pares ng berde at masusing mga mata sa katedral, halos sinusuri ang altar kasama ang mga lubid na nakakabit dito. Pagkatapos, nagpalitan siya ng tingin sa bawat prayle bago bumaling kay Blasi. "Simulan na ba natin?"

Ibinalik ni Blasi ang kanyang atensyon sa mga pahina ni Naramsin saka sumagot, "Malapit na po, Kapitan. Gayunpaman, may ilang mahahalagang detalye tungkol sa altar. Ipapaalam na ngayon sa iyo ni Friar Clodius ang mga ito."

Tinanggap ni Clodius ang kanyang hudyat at humakbang palabas. "Ah, oo, Kapitan," sabi niya.

Ipinaliwanag ng monghe kay Bourne ang kahalagahan ng paghila nang pantay sa slab ng altar, nang sa gayon ay hindi nakakulong sa sarili sa lugar. Magkasama silang naglakad-lakad sa paligid ng altar nang halos tatlong minuto habang ipinapaalam ni Clodius kay Bourne ang mga kinakailangan sa kanya.

Nagpatuloy ang monghe, "Kaya, ang pagpoposisyon ng iyong mga tauhan ay napakahalaga, dahil sila ay aagawin para sa espasyo kapag nagsimula na tayo." Pinagmasdan ni Bourne ang walong mahahabang tali na nakalatag sa sahig, sa isang tiyak na pagkakaayos na magkatapat, na umaabot palabas mula sa slab. "Tulad ng alam mo na ngayon," dagdag ni Clodius, "Ang gawain ng paglipat ng altar ay medyo mahirap—tunay nga, higit pa sa maaaring matipon ng isa sa pamamagitan lamang ng pagpapakita.

Gayunpaman, kailangan ko ng siyamnapu't walo sa iyong mga tauhan—hindi hihigit at hindi bababa. Ngayon, ilan ang mayroon handa ka na ba?"

"Tama na." Sabi ni Bourne.

"Oo nga." Kumunot ang noo ni Clodius at itinaas ang baba. "Nakikita ko." Sinuri niya ang nagpapapangit na peklat sa pisngi ni Bourne .

Yumuko si Bourne at bumulong, "Mag-ingat ka sa iyong matuwid na tingin, prayle; baka mapilitan mo akong magtago ng mukha sa harap ng aking mga tauhan." Sumulyap si Clodius sa balikat ni Bourne upang matuklasan ang dalawang matatag na hanay ng Royal Guard na nakatitig sa kanya.

"Kung gayon, kung gayon." Bumuntong-hininga ang monghe at tumalikod, nawalan ng gana. "Aayusin na ba natin— ang mga tauhan mo?"

"Iposisyon mo sila ayon sa gusto mong mangyari, pari," sabi ni Kapitan Bourne, habang nakaturo sa kanyang mga sundalo gamit ang dahan-dahang pag-unat ng kanyang kamay.

Tumingin si Clodius kay Cardinal Blasi, na sumang-ayon lamang sa pamamagitan ng tango.

Kaya naman, naging abala si Clodius sa paglalagay ng walong hanay ng mga sundalo sa mga lubid na katad. Sa kabuuan, apatnapung lalaki ang naghawak sa dalawang pinakadulong tali, dalawampu't apat ang humawak sa susunod na pares ng pinakadulong tali, dalawampu ang humawak sa susunod na pinakaloob, at labing-apat ang humawak sa pinakaloob na tali. Ipinasok ni Bourne ang huling tauhan niya —yaong mga hindi nakatalagang posisyon sa ang mga tali—sa labas ng katedral, upang bantayan ang bawat isa sa tatlong pasukan nito. Lahat ay nasa posisyon na; lahat ay handa na. At sa sumunod na katahimikan na bumalot sa simbahan, si Clodius ay humakbang sa likuran ng walong hanay ng mga sundalo, sinisiyasat ang pagkakahanay ng bawat ranggo kaugnay ng posisyon ng altar. Sa wakas, lumayo siya, tumingin kay Prayle

Si Grate mula sa malayo, at tumango. Bumulong si Grate kay Cardinal Blasi, na tumingala mula sa kanyang mga papeles at sinenyasan si Bourne gamit ang isang senyas ng kanyang kamay. Bilang tugon, bumalik si Bourne sa kanyang mga tauhan at sumigaw ng mga utos habang iniikot niya ang kanilang mga hanay. "Bawat lalaki mga hilahin! Bawat hanay ay umaangat nang iisa! Lahat ng hanay ay sumasabay sa bilis—isang tatlong bilang na paghila; isang tatlong bilang na pahinga!" Huminto siya sa likuran nila at ikinuyom ang kanyang mga kamay sa kanyang likuran. "Sakto!" Humigpit ang mga lubid. "Umaangat!"

Siyamnapu't walong sundalo ang nagpumilit. Walong tali ang lumangitngit. Gayunpaman, nanatili ang altar sa banal nitong lugar. Sumimangot si Blasi kay Clodius. Namilipit si Greville.

"Tumayo ka!" Muli, sumandal ang mga sundalo sa mga lubid habang ang ingay ng paggiling ng anim na toneladang dumudulas na bato ay umalingawngaw sa sahig ng katedral.

"Tumalon!"—at ilang pulgada pa.

"Tumalon ka!"—at marami pang iba.

"Tumalon!"—dagdag pa.

"Itaas!"

Nakahanda, at tulad ng isang tambulero ng barko sa ibabaw ng mga nagbubuhay na tagasagwan, pinanatili ni Bourne ang kanyang ritmo.

Ang kanyang mga sundalo ay isang koro ng mga sipol at daing. At sa bawat bagong tawag ni Bourne, ang mas lalong sumuko ang slab sa maruming sahig. Sa kabilang panig ng altar mula sa Bourne, nakita ni Blasi ang isang parihabang butas na unti-unting lumitaw, na naglalabas ng ilang dekada ng amoy. Sa wakas, dahil sa isang malalim na hukay na lubusang nakalantad, isang malakas na kalabog ang umalingawngaw. sa pamamagitan ng simbahan.

"Tapos na," ipinaalam ni Clodius kay Blasi, "Hindi na lalampas ang tipak." Sumenyas si Blasi kay Bourne habang humahakbang ito patungo sa bukas na hukay.

"Bitawan!" sigaw ni Bourne. Ibinaba ng mga sundalo ang mga tali; kumikinang ang pawis sa mga natuyo na braso; ilang lalaki ang bumagsak sa sahig habang ang iba ay yumuko, hinihingal. Gayunpaman, Karamihan sa mga lalaki ay nakatayong matangkad, nakayuko ang mga ulo at nakanganga ang bibig, humihingal sa kisame ng mga pininturahang Anghel.

Sina Prayle, Grate, at Greville, ay naglagay ng ilang matataas na kandelerero sa sahig sa maruming panlabas na gilid ng butas. Sinuri ni Blasi ang naiilawang hukay. Sa lalim na labindalawang talampakan, ang hukay ay may sukat na labing-anim na talampakan por labindalawang talampakan. Ang apat na dingding nito ay nababalutan ng itim na dagta, na kahawig ng manipis na abo ng karbon na idineposito sa panloob na ibabaw ng isang

isang ginagamit na tubo ng apuyan. Gayunpaman, kahit sa ilalim ng dumi, nakita ni Blasi ang isang katulad na katangian na nakaukit sa gitna ng bawat dingding: mga ukit ng mga krus, bawat isa ay may tatlong konsentrikong bilog na nakapalibot sa puso nito. Gayunpaman, ang nakabihag sa kanya—ang nagpabilis ng kanyang puso at ng kanyang paghinga na halos magpahimatay sa kanya, ay yaong nakatayo hiwalay sa nakikitang nasusunog na hukay.

Isang itim at makintab, parihabang bato na may mahusay na pagkakahayan ng mga gilid at matutulis na sulok ang lumitaw mula sa gitnang sahig ng butas. Ang malasalamang gilid ng bato ay sumasalamain sa ilalim ng liwanag ng apoy ng kandelabra—ang bato ay lumitaw bilang isang nakatayong bloke ng pinakintab na onyx, pitong talampakan ang taas, limang talampakan ang lapad, at tatlong talampakan ang lalim.

Gayunpaman, kung hindi man matibay, ang monolito ay nagtataglay ng isang walang kamali-mali, walang sagabal, dalawang talampakang butas, na humiwa sa puso ng pinakamalawak na bahagi ng bato. Buo, hanay-hanay ng mga inukit. Natatakpan ng mga heometrikong inskripsiyon ang mga panlabas na ibabaw nito, kasama na rito ang kurbadong loob ng nakanganga nitong butas.

Sa kaniyang isipan, isinaalang-alang ni Blasi ang mga pagkakahawig ng mga sketch ng Apocrypha kasama ang isang tunay na artifact, na ngayon ay nakatayo sa harap niya. Lubos na nabighani, naglakad-lakad siya sa hukay, isang kumikinang na kislap sa kanyang isang mata. Ang kanyang titig ay blanko—marahil, upang ipakita pa nga ang isang ekspresyon ng unti-unting pagbubukang-liwayway ng isang nakakagulat na katotohanan na pumapawi sa lahat ng pagdududa o kawalan ng paniniwala na, sa katunayan, ang Impiyerno ay totoo, kasama ang mataas na pintong bato nito na nakatayo sa harap niya.

Mula sa malayo, tinawag ni Kapitan Bourne si Blasi; “At ano pa ang dapat gawin?”
“Ah, oo. Gagawin namin,” bulong ng Kardinal, tila nahipnotismo ng imahe ng Gatestone, habang ang mga alaala ng kanyang mga yumaong kapatid ay bumibilis sa kanyang isipan. ang kaniyang puso, at nagdulot sa kaniya ng matinding pagkamuhi kay Haring Edward ng Inglatera. At sa sandaling iyon ng alaala at kapaitan, naalala niya ang walang hanggang tinig ng espiritu ni Jean Jacques Blasi, na nagsasabi sa kanya; ‘May itinatago silang mga lihim, isang uri ng sandata upang sirain ang hari ng Ingles. Dapat mong pangasiwaan ang sandatang ito, Francois. Dapat mong ilabas ito laban sa kanya.’

“Ayos ba?” tanong ni Bourne na may lumalaking pagkainip.

Pinutol ni Blasi ang kanyang pag-aatubiling pumasok at umugong ng mga tagubilin, “Friar Grate, kapag nakapasok na ako, kakailanganin ko ng sapat na liwanag para makakita. At samahan mo ako.”

Humarap siya kay Bourne; “Kailangan ko ng tali at ilan sa iyong mga tauhan, para ibaba ako sa gilid.” Naging abala ang mga monghe at sundalo.

Di-nagtagal, nagpulong sina Clodius at Greville sa tabi ni Blasi, na ngayon ay nakatayo at nakatingin sa ibabaw ng Mga pahina ni Naramsin. Humarap ang Kardinal at kinausap si Clodius bago ipinagkatiwala ang tambak ng mga papel sa kanya, “Alam mo ang kahalagahan ng mga pergamino na ito. Ngayon, mag-ingat ka sa mga ito; maselan ang mga ito. At HUWAG mong ihulog ang mga ito, dahil inayos ko ang mga ito nang may tiyak na pagkakaayos.”

“Tunay nga, Kamahalan,” kinuha ni Clodius ang mga ito mula sa kanya. Inilibot ng kanyang mga mata ang kanyang mga mata sa mga pahinang marupok, gulat na gulat na hawak niya ang sinaunang teksto.

Dagdag ni Blasi na may tagubilin, "Ibigay mo ang mga ito sa akin kapag tinawag ko na ang mga ito."

Sumunod si Bourne sa isang sundalo na humila ng tali patungo sa hukay. Tatlong sundalo ang sumunod sa kanya. Sa gilid ng hukay, ibinaba ng mga sundalo ang lubid sa gilid nito at Tumulong si Friar Grate na ibaba si Blasi sa ilalim ng sahig. Sa likuran nila, nagmadaling lumabas si Friar Grate dala ang isang maliit na kandelabra na may pitong apoy. Huminto nang kaunti, dumulas ang kanyang sandalyas sa dumi na nakahanay sa butas at muntik na siyang mahulog sa hukay. Doon siya nakatayo, hawak ang ilaw at nakalawit sa gilid, habang ang kamao ni Bourne ay mahigpit na nakakuyom sa likod ng kanyang damit. Hinila siya ng Kapitan papunta sa ligtas na lugar at sumirit sa kanyang balikat, "Para sa isang masiglang pari, tinutukso mo ang kamatayan."

Sa loob ng hukay, itanim ni Blasi ang kanyang mga sandalyas sa sahig at binitawan ang tali. Pinunasan ng Kardinal ang mga mantsa sa harap ng kanyang damit, ngunit nanatili ang matigas na uling. Hinanap niya ang madilim na paligid bago tumawag mula sa ibaba, "Friar Grate! Magdala ka ng sulo!" Tumulong ang mga sundalo na ibaba si Friar Grate sa butas. Lumapit si Blasi sa pader at, gamit ang isang kamay na nakataas, kumaway kay Clodius. "Ang mga pergamino ko; ibigay mo sa akin."

Inihambing ni Clodius ang maruming sahig sa kanyang malinis na damit. Sa halip, ibinigay niya ang tambak ng mga papel kay Greville. "Ibigay mo sa kanya." Tinitigan ni Greville si Clodius at kinuha ang mga papel. Humiga si Greville nang patihaya, sa gilid ng maruming butas, at ipinasa ang mga pahina kay Blasi. Kinuha ang mga ito, tinawag ni Blasi si Clodius, "Gusto mong pangasiwaan ang mga catacomb ng Abbey; ngunit, kasingdumi sila ng hukay na ito. Marahil ay maaari kong pag-isipan muli ang iyong appointment sa kanila." Tumukhim lamang si Clodius at tumingin sa ibang lugar.

Nang makapasok sa butas, itinaas ni Friar Grate ang kanyang braso at kinuha ang kandelabro mula sa isa sa mga sundalo, napangiwi habang ang mga butil ng mainit na pagkit ay gumulong pababa sa ilalim ng kanyang bisig. "Dalhin mo ang liwanag," tawag ni Blasi kay Grate, habang papalapit sa Gatestone. Habang nililiwanagan ng prayle ang makintab na mukha ng Gatestone, sinuri ng Kardinal ang maraming hanay nito ng magkakaiba ngunit hindi maintindihang mga ukit, na hindi nagmula sa Pranses o Latin, ngunit lahat ay nakaayos sa maayos na presentasyon bilang isang nakasulat na wika na hindi nalalaman kahit ng mga pinaka-maalam na iskolar ng panahong iyon. Kapansin-pansin, ang mga ukit ay hindi mga hieroglyphic na larawan, kundi mga geometric na pigura na nakilala na ni Kardinal Blasi mula sa mga koleksyon ng mga teksto na dating nakatago sa loob ng archive ng Apocrypha . Sumenyas si Blasi kay Grate na manatili sa kanyang kinatatayuan. Lumayo pa ang Cardinal mula sa harapan ng Gatestone at itinuo ang kanyang sarili sa harap ng mga ukit. Pantay na nasa sa kaniyang mata, ang daloy ng mga simbolo ay tila bumubuo ng isang padron—mga hanay ng mga bilog at linya na maaaring magmungkahi ng pagkakasunod-sunod ng mga inskripsiyon na nangangailangan ng agarang pagbigkas ng mga ito. Gayunpaman, tulad ng maraming beses na pinag-aralan ni Blasi ang magkaparehong mga simbolo sa mga aklat ng Apocrypha , kahit na sa antas na halos masabi na niya ang tila tunog ng mga ito, ang tanging lumitaw ay ang paulit-ulit na pagkadismaya na hindi niya magawa. Iniwas niya ang kanyang tingin.

sa mga pahinang hawak, nagtataka sa paraan kung paano matagumpay na naisalin ng isang simpleng kleriko ng Abbey na nagngangalang Naramsin ang gayong mga misteryosong inskripsiyon sa Latin.

Kumaway ang mga papel ni Blasi at ang apoy ni Grate ay kumikislap kasabay ng malamig na simoy ng hangin, na biglang dumaloy sa kanilang mga paa na may sandalyas. Sabay-sabay silang sumulyap pataas at napansin sina Clodius, Greville, at Bourne na nakatitig sa kanila. Pinaalis sila ni Blasi at naglakad patungo sa Gatestone. Iniyuko niya ang kanyang ulo, sumilip sa butas nito, at tanging ang madilim at malayong pader ng hukay ang nakita niya. Inilapat niya ang kanyang mga daliri sa ibabaw ng Gatestone at nakitang hindi inaasahang nagyeyelo ito. Muli, umatras siya sa kanyang dating distansya at tinitigan ang monolito, hinihimas ang kanyang baba, habang nag-iisip.

Maingay na tumikhim si Bourne, na parang ipinahihiwatig ang lumalaking pagkainip. Sumagot si Blasi sa ingay, hindi man lang ito pinansin, "Hindi ito libangan, Kapitan. Ang ilang mga gawain ay nangangailangan ng pagiging maingat."

Bumuntong-hininga si Bourne, inilagay ang mga kamay sa kanyang balakang, at naglakad malapit sa gilid ng butas. "Isa ngang tanga na bato," bulong niya.

Saka lang kaswal na itinaas ni Blasi ang ulo kay Bourne at nanliit ang mga mata. "Bato? Iyon ba ang sa tingin mo?"

Pinagtibay ni Bourne ang kaniyang pahayag na, "Isang bato."

Ibinigay ni Blasi kay Grate ang tambak ng pergamino at lumapit sa bahagi ng hukay sa ilalim mismo ng kinatatayuan ni Bourne at tinawag ito, "Maaari mo bang pahiramin sa akin ang iyong punyal, kahit sandali lang?"

Hawak ni Bourne ang isang talim na may buto sa kaluban, na nakasabit sa kanyang balakang. "At bakit?"

"Dahil gusto kong ibahagi sa iyo ang isang bagay tungkol sa 'bastang bato' na ito—gaya ng madali mong tawag dito."

Nakatayo nang hindi kalayuan sa Kapitan, yumuko si Greville sa tainga ni Clodius at bumulong, "May dala siyang sandata sa Bahay ng Diyos!"

Hinugot ni Bourne ang kanyang espada. Gamit ang kanyang hinlalaki, pinunasan niya ang kaunting bakas ng dugo ni Ivan mula sa makintab na ibabaw nito. Nang makita ni Clodius ang isang kutsilyo sa loob ng sagradong paligid ng simbahan, pinikit niya ang kanyang mga mata at itinaas ang kanyang panga, ngunit walang sinabi. Tumango si Bourne kay Blasi. "Sige," pagsang-ayon niya, at inihagis ito sa hukay. Ang punyal ay tumunog sa sahig sa tabi ng Kardinal. "Kamotin mo ang iyong pinagpalang bato at ipakita mo sa akin ang mahika nito."

Umiling si Blasi habang kinukuha ang kutsilyo. "Naku, hindi ko naman ito kakalmutin. Pero, baka makuha ko ang buong atensyon mo gamit ang talim na ito." Lumayo siya at lumapit sa Gatestone. Pagkatapos, bahagyang yumuko siya at inihagis ang kutsilyo sa gitnang butas nito.

Pinakinggan ni Bourne ang pagbagsak ng punyal mula sa kabilang bahagi ng butas. Wala—parang nawala na ito. Inikot niya ang gilid ng hukay, ngunit wala siyang nakitang kutsilyo sa sahig ng hukay. Sumunod sina Clodius at Greville, parehong naguguluhan. Sa wakas, ipinaalam ni Bourne kay Blasi, "Nakakita na ako ng mas magagandang gawa ng mahika sa Maharlikang Korte ng Kanyang Kamahalan." Ngayon, kung gugustuhin mo; "Pakiusap, ibalik mo ang espada ko."

Agad na binalot ng liwanag ang kisame ng katedral nang tumama sa kanya ang punyal ni Bourne , hiniwa ang kaliwang manggas ng kanyang kamiseta, at tumusok sa dulo ng kanyang bota. bago dumikit nang matibay sa sahig na bato. Natumba si Bourne nang patiwari sa kanyang puwitan, ang kanyang bota ay nananatiling nakaangkla sa lugar. Tiningnan niya ang punyal, na ngayon ay nakasuksok sa pagitan ng kanyang mga daliri sa paa, ang hawakan nito ay nababalutan ng manipis na patong ng hamog na nagyelo. Sinuri niya ang kanyang punit na manggas upang makita ang isang manipis na pulang linya na nakaukit sa kanyang bisig. Pagkatapos ay hinanap niya ang kisame ng simbahan at tanging ang mural nito ng naglalabanang mga Anghel at Demonyo, at mga umiyyak na hari ang kanyang natagpuan. Nakataas ang mga kilay at nakanganga ang mga bibig, nakatitig sina Clodius at Greville sa nahulog na espada. Nakatayo si Blasi sa mga anino ng hukay, walang kaalam-alam sa nangyayari sa labas ng hukay. Sumagot siya kay Bourne, “Sa kasamaang palad, hindi na ito maibabalik, Kapitan. Wala na ang talim.”

Pinutol ni Bourne ang dulo ng punyal at hinugot ito mula sa kanyang bota, habang bumubulong sa ilalim ang kanyang hininga; “Subukan mo ulit iyan at kakalimutan ko ang pagiging Cardinal mo.” Isang sundalo ang sumugod at inabot ang kamay. Hinawakan ito ni Bourne, at dali-daling itinaas siya ng lalaki. Pagkatapos, bumulong ang Kapitan sa sundalo habang ibinabalik ang kanyang mapurol na punyal sa kaluban nito, “Sarhento Armond, panahon na para palakasin ang loob ng mga lalaki. Alam mo ang inaasahan ko. Ngayon, siguraduhin mo. Bilisan mo.” Yumuko si Armond at tumakbo patungo sa mga pinto ng katedral nang madaanan ni Bourne ang isang matalim na mata sa kisame habang tinatawag siya, “At kunin mo ang helmet ko!” Huminto si Armond at muling yumuko bago kumaripas ng takbo palayo.

Ipinaalam ni Greville kay Blasi, “Nahulog ang talim dito!”

Maingat na lumapit si Bourne sa gilid ng hukay at nakita si Blasi na nakatingala sa kanya, naka-krus ang mga braso. "Bato pa rin ba 'yan, Kapitan?" Ngunit, tinitigan lamang siya ni Bourne nang may pag-aalala. Lumingon si Blasi at inutusan si Clodius. "Siguraduhin mong nakabaligtad ang mga tali sa altar, at ilagay ang mga sundalo ng Kapitan sa tapat ng slab para muling maisara ang hukay." Tumango si Clodius at lumayo, ngunit huminto at tumingin kay Bourne para sa pagsang-ayon. Tumango si Bourne at pinaalis siya kasabay ng isang mapang-asar na pagkaway ng kanyang kamay. Kaya, muling itinaas ni Greville ang posisyon ng mga tali habang muling inaayos ni Clodius ang mga sundalo.

Sa loob ng hukay, itinuon na ni Cardinal Blasi ang kanyang atensyon sa Gatestone. At nang mailagay na ni Clodius ang huling tauhan ni Bourne sa mga tali na binaligtad ni Greville, kinuha ng Cardinal ang mga Salin ni Naramsin mula kay Grate at inutusan ang monghe na hawakan ang kandelabro nang sapat na taas para mabasa niya ang mga nakasulat na talata nang hindi siya nabubulag sa nakikitang buong mukha ng Gatestone . Ang biglaang tunog ng pagbahing ng isang sundalo ay umalingawngaw sa loob ng katedral at sumulyap si Blasi kay Bourne. "Kailangan ko ng katahimikan, Kapitan." Inutusan ni Bourne ang kaniyang mga tauhan. “Walang tunog!”

Sumunod ang nakakabagabag na katahimikan, nabasag lamang ng malinaw at maingat na boses ni Blasi , habang

nagsimula siyang magbigkas mula sa mga pahina sa kamay. “*Et erit fugerit a voce formidinis cadet in faveam et qui se explicuerit de fovea tenebitur laqueo—*”

Lumipas ang panahon habang iniikot ni Blasi ang Gatestone, binabasa nang malakas ang mga bersong Latin ng Naramsin. Nakasabit si Friar Grate sa kanyang manggas, habang nakataas ang kandelabra. Sa wakas, tumigil si Blasi sa paglalakad at humarap sa monolito. Pagkatapos ay binigkas niya ang huling napiling mga bersong. “*—formido et fovea et laqueus super et qui habitator es terrae.*” Pagkatapos ay ibinaba niya ang mga pahina at pinag-aralan ang bato. Lumipas ang isang minuto—pagkatapos ay dalawa. Sa wakas, lumabas sina Blasi at Grate upang suriin ang hindi nagbagong mukha ng estatwa.

Sa ikatlong minuto ng katahimikan, tinawag ni Bourne si Blasi, “Magkukunwari ba tayong nakakakita ng isang hukbo ng mga Multo, Kamahalan? O baka naman maubos ang iyong bato

” Ang mahika nito, pagkatapos ng panlilinlang ng payaso gamit ang aking espada?”

Tumingala si Blasi at sinagot ang banayad na ngisi ni Bourne. “Kapitan, ang buong buhay mo ay sandali lamang para sa batong ito.”

Pinagkrus ni Bourne ang kanyang mga braso at sumagot nang may pangungutya, “Kung ano ang buhay mo, pareho pa rin, kahit sa isang maliliit na bato.” Tumawa ang mga sundalo. “Tumahimik kayo!” saway niya sa kanila.

Nakatayo nang hiwalay sina Clodius at Greville kay Bourne at sa kanyang mga tauhan habang tahimik na nag-uusap ang dalawang prayle .

“Inaamin ko,” bulong ni Greville kay Clodius, “Sa lahat ng aking mga taon bilang isang Pari ng Mataas na Konseho, at sa lahat ng nabasa ko tungkol sa mga tala at paglalarawan ng bato; kahit kailan ay hindi ko mapaniwalaan na ang ganitong bagay ay tunay na umiiral sa ilalim ng altar na ito. Ako nagkunwari lamang na may pananampalataya rito. At natitiyak ko na karamihan sa mga Prayle ng Mataas na Konseho ay nakaramdam at ginawa rin ang katulad ko, dahil lamang sa takot sa malupit na pagsaway.”

“Ngayon, alam na namin,” sagot ni Clodius, habang tumatango sa direksyon ng hukay.

“Pero naniniwala ka ba talaga na umiiral ito—na pinrotektahan ng ating Abbey ang gayong bato?”

Itinaas ni Clodius ang isang baba. “Oo, ginawa ko.” Tumikhim siya bago umamin;

“Gayunpaman, kinuha ko ang bato para magmukhang iba kaysa sa mga sketch ng scriptorium.”

“Paano?” tanong ni Greville.

Pinagsalikop ni Clodius ang kanyang mga braso at nagmuni-muni, hinaplos ang baba gamit ang mga daliri bago sumagot, “Aba, tila napakaperpekto ng mga larawan ng bato. Tanging ang Langit ang nakakaalam, ngunit tinipon ko ito upang magmukhang mas karaniwan—kahit bilang isang simpleng labi ng ibang panahon.” Itinuro niya si Greville habang nakatitig sa malayo. “Higit pa rito, nakita ko itong kahawig ng malalaking nakatayong bato sa Inglatera—ang mga sinaunang iyon mga bato, nakaayos nang pabilog; kung natatandaan mo pa”

“Ah, mga iyan; oo, natatandaan ko,” sagot ni Greville, habang tumatango sa sahig.

Pagkatapos ay bumaling siya kay Clodius. “At kumusta naman ang *Babaeng Multo ng Bato*, na may maitim na mga mata at makasalanang pagsalakay sa mga walang kamalay-malay na lalaki? Naniniwala ka ba na siya ay umiiral, gaya ng sinasabi ni Abbot Vonig at ng iba pa —na siya ang *Ina ng mga Grotesque*?”

Napangiwi si Clodius, na para bang biglang nasaktan siya sa linya ng pagtatanong ni Greville . “Paano

"Maaari mo ba siyang pagdudahan? Hindi lamang siya umiiral, kundi ipinapakita rin niya ang kanyang sarili sa laman; malamig at maputla, ngunit kasing buhay mo o ko. " Pakinggan mo ang aking mga salita, Greville—ang *Ina ng Demonyong Grotesque* ay totoong-totoo."

Umiling si Greville; "Wala akong nakikitang kahit isang senyales niya sa lahat ng maraming taon ko sa Abbey. Hindi ko pa siya napapanaginipan gaya ng sinasabi ng iba." Humarap siya kay Clodius, nakataas ang kilay. "Nakita mo na ba siya?"

Muntik nang mabulunan si Clodius habang hinihinala; "Hindi mo kailanman kukuwestiyunin ang pananampalataya ko, Greville! Ingatan mo ang sarili mo sa pagsasalita!"

"Naku, hindi; hindi ko kailanman inakala na ikaw iyon—hindi ko iyon kailanman," bulalas ni Greville. " Iniisip ko lang kung nakita mo na siya. Patawarin mo ako." Inikot ni Clodius ang kanyang mga mata at tumingin sa mas madilim na bahagi ng katedral—marahil ay hinahanap ang espiritu na lubos niyang naaalala. Tumikim si Greville at itinuon ang kanyang pansin kay Bourne, habang ang Kapitan ay nagmamadaling umikot sa hukay.

Lumapit si Bourne sa dalawang sundalong nakaluhod malapit sa gilid ng butas; isang maluwag na dulo ng nakapulupot na lubid na katad ang nakalatag sa pagitan nila. Tinapik niya ang isa sa kanila sa balikat.

"Hubarin ang tali mula sa butas at ikabit ang isang silo sa dulo nito—sapat ang lapad para magkasya ang Kardinal sa kanyang paa, kapag tumawag siya na buhatin palabas." Ang lumalakas na tunog ng mga yabag ay nakakuha ng atensyon ng Kapitan sa oratorium ng katedral, kung saan ang kanyang sarhento, si Armond, at isang grupo ng mga sundalo, ay nagmamadaling lumapit sa kanya. Kasama ang isang ekstrang helmet, ang sarhento ay may dalang isang pares ng handa nang pana sa bawat kamay. Ang apat na lalaking sumunod sa kanya ay may dala lamang na isang pana. Lahat ay may gamit na isang patag na, pang-ilog na katad na gawa sa mga turnilyo na nakatali sa kanilang mga hita.

Nang makita ng siyamnapu't walong sundalo, na nakatayo sa mga tali ng altar, si Sarhento Armond at ang kanyang maliit na grupo ng mga armadong lalaki, nagreklamo sila sa isa't isa, umiikot ang mga mata dahil sa kawalang-kasiyahan. Sa kabuuan, alam na nila kung ano ang hindi dapat gawin—ang pag-iwan sa mga pwesto o pagsuway sa mga utos ay isang hindi mapapatawad at hindi na mababawi na gawain. Dahil dito, nagbago ang pangkalahatang tono ng mga sundalo, gaya ng dati kapag nakakahanap ang Kapitan ng mga dahilan para maging mas maingat at maglapat ng mas mabibigat na parusa para sa pagsuway.

Lumapit si Clodius kay Bourne habang pinagalitan ito; "Kapitan, mapapatawad ang iyong espada; gayunpaman, ang mga lalaking ito ay may dalang mga pana! Ito ang Bahay ng Diyos! Hindi mo maaaring hayaan—" Lumingon si Bourne at pinitik ang mga daliri kina Clodius at Greville, na huminto sa kalagitnaan ng kanilang paglalakad. "Kayong dalawa!" Itinuro niya ang isang malayong pader ng katedral, sa isang pares ng malalaking haliging bato. "Pumwesto kayo roon, sa kabila ng mga haliging iyon at sa pader, baka mahuli ninyo ang isang naligaw na palaso—siyempre, kung hindi man lang nagkataon." Tinitigan sila ni Bourne nang masama.

Napakunot ang noo ni Clodius habang iniisip ang nakatagong banta ng Kapitan. Dali-daling umalis ang dalawang monghe, nilagpasan ang hanay ng mga haligi at ninakaw ang kanilang puwesto sa ilalim ng isang malaking krusipihon ni Hesus na inukit sa bato, na nakasabit sa dingding. At doon sila

nakatayo, naka-krus ang mga braso, at nagmumuni-muni.

Humarap si Bourne kay Armond at kinuha ang ekstrang helmet. Habang inaayos niya ang kanyang headgear, bumulong siya sa mga crossbowmen, “Alam ninyo ang inaasahan ko—walang eksepsiyon. Ngunit, wala ang pinsala ay dumarating sa mga pari. At kung ang isa sa inyo ay magkataong makasakit sa Kardinal at kaniyang mga pergamino, kung gayon ay titiyakin kong puputulin ang inyong mga paa at ipapakain sa mga aso.” Pinagmasdan sila ni Bourne at ang mga mamamana ay hindi mapakali; ngunit nanatiling matatag ang sarhento. Kinausap siya ng Kapitan habang itinuturo ang isang walang sagabal na lugar malapit sa bukana ng oratorium; “Iposisyon nang tama ang iyong mga tauhan doon.”

“Opo, Kapitan.” Yumuko si Armond at sinabi sa mga lalaki; “Sumunod kayo sa akin.” Pinanood ni Bourne si Armond na inaakay ang mga sundalo palayo; at sa isang iglap ng kanyang isipan, naisip ng Kapitan ang bata at batikang sarhento, na tila kahawig ng kanyang dating ambisyosong sarili.

Gayunpaman, ang siyamnapu't walong sundalo, sa mga tarangkahan ng altar, ay nakita si Armond at ang kanyang nag-iisang pangkat ng mga crossbowmen sa ibang paraan. Pinanood nila ang sarhento na pumuwesto sa kanyang maliit na ranggo nang nakayuko ang mga tuhod, nakahanda ang mga sandata, at direktang tinutukan ang mga ito. Nakatingin sila habang nagbibigay siya ng mga tagubilin sa kanyang mga crossbowmen, habang itinuturo ang siyamnapu't walong sundalo. Nakita nila siyang itinuturo ang direksyon ng bawat isa sa tatlong pasukan ng katedral. Pinagmasdan nila siya habang iniikot niya ang likuran ng kanyang bagong puwestong iskwad at itinapat ang isang pares ng mga crossbow sa likuran ng mga nakaluhod na bowmen bago tumango kay Kapitan Bourne. Gayundin, natagpuan nila ang kanilang Kapitan na sumasagot sa kanyang pinagkakatiwalaang sarhento na may katulad na tango. Gayunpaman, alam nila ang nakagawian; at ang siyamnapu't walong kalalakihan ay lubos na hinikayat na sundin ang bawat utos na ibinigay sa kanila.

“Gumagalaw!” sigaw ng boses ni Grate mula sa loob ng hukay. Lumapit si Bourne sa butas para sa mas masusing inspeksyon.

Sa loob ng hukay, humakbang palapit si Blasi kay Grate, na hawak ang kandelabroma malapit sa nakaukit na bahagi ng Gatestone. Sa nakamamatay na katahimikan ng isang sandaling nag-aabang, bumulong ang prayle, "Ayan." Itinuro ni Grate ang mala-salamin at itim na ibabaw—ang repleksyon ng matataas at tahimik na apoy ng kandelabroma na itinaas niya. "Nakikita mo ba ang imahe ng mga repleksyon ng apoy; kung paano sila yumuko?" At kahit walang hanging dumampi sa kanya, nanginginginig si Grate dahil sa biglaang lamig na tila pumuno sa bakanteng espasyo ng hukay. Sumulyap sa kanyang balikat nang matuklasan na ang mga dingding ng hukay ay kumikinang na ngayon nang lubusan dahil sa mga patak ng tubig, na biglang namuo sa maruming ibabaw nito.

“Manatili kang tahimik,” tahol ni Blasi. Dinampi niya ang malamig na bahagi ng Gatestone gamit ang kanyang mga daliri; nakatayo itong matatag—medyo matibay.

Gayunpaman, kahit na ganoon, ang imahe ng liwanag ng kandila ay umuuga, na parang ang imahe ng apoy ay dumadaan sa umaalon na tubig. “Oo nga,” bulong ni Blasi, habang mas maingat na sinusuri ang ibabaw. Pagkatapos, yumuko siya palayo at dali-daling umatras nang ilang hakbang pala

mula sa Gatesstone. “Ano ito?”

Sa mas ligtas na distansya, sina Blasi at Grate ay nasaksihan ang isang hindi natural na paglalahad ng mga pangyayari habang, sunod-sunod na hanay ng mga nakaukit na inskripsiyon ng Gatestone, ay naglaho. Mula kanan pakaliwa, at mula itaas hanggang ibaba, sunod-sunod na linya ng mga nakaukit na simbolo ang tila nahuhulog, na nag-iwan sa kanilang lugar, ng isang makinis na ibabaw ng sable at kumikinang na bato. At pagkatapos maglaho ang bawat inskripsiyon sa paningin—nang ang lahat ng mga mukha ng Gatestone ay naging makinis na parang itim na salamin, ang mga gumagapang na piraso ng mga iridescent na kristal ng yelo ay kumalat upang bumalot sa kanila. ang nagyeyelong estatwa. Ang nananatiling lamig sa hangin ay biglang naging matinding lamig habang Napansin ng mga pari ang hamog sa hininga ng isa't isa . Bigla silang umatras sa dingding ng hukay at pinanood ang dating matigas na ibabaw ng Gatestone na nagsimulang umangat at gumulong, namamaga at lumiit, na para bang ang buong bloke na nababalutan ng yelo ay humihinga sa maraming lugar tulad ng dati. Isang malalim na ugong ang may kasamang patuloy na pagtaas ng panginingin sa ilalim ng kanilang mga sandalyas, at silang dalawa ay sandaling nagpalitan ng namumula at mapang-akit na mga ekspresyon bago hinanap ang nanginginig na sahig.

Sa labas ng hukay, sa tapat ng malayong pader ng katedral, nakatayo si Prayle Clodius sa tabi ng isa sa marami malalaking haligi; at habang nakahalukip ang mga braso at may mataas na kilay, palihim siyang nagreklamo kay Friar Greville. “Sa pribadong silid-aralan ng Abbot, personal na pinili tayo ng Kardinal upang tumulong sa kanya. Sa mismong sandaling ito, dapat ay nasa ganoon tayo hukay, kasama ang Kanyang Kamahalan.” Umiling si Clodius. “Kung totoo, dapat ay naroon ako sa ibaba , kapalit ni Friar Grate; mas bihasa ako sa bato kaysa sa kanya!” bumuntong-hininga siya . “Gayunpaman, nakatayo tayo rito, sa tabi ng pader, bukod sa lahat ng makabuluhang pangyayari, parang isang pares ng mga batang eskudero.” Napangiy siya sa tila pandidiri. “At ang Kapitan na iyon ay sumusubok sa aking pasensya nang walang katulad.” Bumuntong-hininga si Clodius at isinandal ang kanyang balikat sa haligi. “Pakinggan mo ako ngayon, Greville; kung hindi lang ako naging maasikaso at maalalahanin—”

Itinaas ni Clodius ang kanyang panga at tiningnan ang haliging kanyang sinasandalan. Dahan-dahan niyang inilagay ang kanyang kamay dito —pagkatapos ay ang kanyang dalawang kamay—pagkatapos ay ang kanyang tainga—at habang nakadikit ang kanyang ulo rito, sinabi niya, “Greville; Ipatong mo ang iyong kamay sa haliging ito. Greville?” Tumingin si Clodius sa kanyang balikat at nakita si Greville na nakatayo nang mas malayo sa kanya kaysa sa una niyang nakita. Sumandal si Greville sa dingding ng simbahan habang ang isang kamay ay nakataas at bahagyang nakahawak sa base ng krusipiho na nakakabit sa dingding.

"Bilisan mo!" Kumaway si Clodius kay Greville.

Ngunit hindi umalis si Greville sa pader. “Gumagalaw!” sigaw niya, ibinaba ang kanyang braso at itinuro ang inukit. Umalis si Clodius sa haligi at lumapit sa kanya. Inilapit ni Greville ang kanyang tainga sa direksyon ng krusipiho, sinenyasan si Clodius na makinig nang mas mabuti. “Pakinggan mo kung paano ito nanginginig!” Yumuko si Clodius, inihilig ang kanyang ulo, at narinig ang mahina at mabilis na pagkatok ng estatwa habang ito ay nanginginig sa mga bato sa dingding.

“Nanginginig din ang haligi,” sagot ni Clodius, habang nakatingin sa likod ng kanyang balikat, sa haliging kakaalis lang niya. Kaagad, parehong nagmasid ang dalawang pari sa

sahig.

Nagsalita si Greville. “Ang pader—ang haligi—ngayon ang sahig—baka nanginginig ang buong simbahan?”

Itinaas ni Clodius ang tingin sa fresco ng kisame. Nagkomento siya sa ilalim ng kunot na noo, “Hindi maganda—para sa mural.”

Sinuri ni Clodius ang nakabuka at mataas na painting. Sa gitna nito, mataas sa ibabaw ng altar ng katedral, ang kumpletong mga larawan ng tatlong hari ay napapalibutan ng isang bilog ng mala-bughaw na apoy. Sa mas malayong labas ng singsing, at ganap na nakapalibot dito, ay mga imahe ng mga nakikipagdigmaang Anghel na may mga espada, kalasag, baluti sa dibdib, at helmet. Tulad ng isang hukbong panghimpapawid, ang mga Anghel na ito ay lumitaw upang ipagtanggol ang tatlong hari mula sa isang pagtitipon ng mga may pakpak na Demonyo, na pawang nagtataglay ng mga kakila-kilabot na katangian na katulad ng sa iba't ibang estatwang bato na nakahanay sa itaas na mga terasa ng panlabas na bubong ng katedral.

Bumulong si Greville kay Clodius, “Sabihin mo nga; ano ang mangyayari kung hindi siya ang lalaking sinasabi niya —kung, sa halip, kasabwat siya ng Kasamaan?”

Napangiwi si Clodius at dahan-dahang lumingon. “At, sino ang tinutukoy mo?”

“Ang Kardinal,” bulalas ni Greville. “Paano kung ang balak niya ay higit pa sa pagtawag ng mga Espiritu laban sa mga Ingles? Paano kung siya mismo ang Diyablo—at pumunta sa Abbey para lamang buksan ang bato?”

Umatras si Clodius. “Nawala ka na ba sa balanse? Nagsasalita ka ng erehiya! Sa ngalan ng langit, isa siyang Kardinal ng Avignon!”

Nagpatuloy si Greville, “At isa akong Priya ng Mababang Konseho, ngunit hindi ako pamilyar sa mga sipi na binigkas niya. Natatandaan mo ba ang mga ito?”

Yumuko si Clodius sa mukha ni Greville at pinagalitan ito. “Hindi lang siya basta isang Prayle ng Konseho, kundi isang *Kardinal ng Konseho*—*hawak* ang buong salin ng bato sa kanyang kamay! Hindi ba't mas *bihasa* siya kaysa sa ating dalawa, pagdating sa Gatesstone?”

“Gayunpaman,” pilit ni Greville sa kanya; “Pamilyar ka ba sa alinman sa mga sipi na binigkas niya?”

Hinawakan ni Clodius ang kanyang braso at umungol sa kanyang tainga kung ano ang sanhi ng pagyanig sa sahig ng katedral—ito ay bunga ng mga tumatakbong kabayo sa labas ng simbahan. Pagkatapos ay pinakawalan niya si Greville at pinagbantaan ito. “Huwag mong subukin ang aking pasensya! Hindi ko na maririnig ang iyong mga erehikong paratang tungkol sa aming bagong Abbot. Ngayon, mag-isip ka nang mabuti o mawawala sa ating dalawa ang ating nararapat na lugar bilang mga tagapangasiwa ng mga katakomba!”

Pinaalis ni Greville si Clodius nang may galit na buntong-hininga bago siya nag-iwas ng tingin. Pinagkrus ng saway na prayle ang kanyang mga braso at tinitigan ang mga sundalong nasa mga tali ng altar, na ngayon ay nakatitig sa nanginginig na sahig. Ang ilan sa kanila ay bumulong nang may pag-aalala at ang lahat ng hanay ay bahagyang nanginginig sa mga hindi gumagalaw na sundalo.

Tumayo si Bourne kasama ang tatlong sundalo malapit sa gilid ng hukay at matalim na tinitigan ang kanyang mga kinakabahang hanay bago sumigaw sa kanila, “Tumahimik kayo! Patahimikin ninyo ang inyong mga dila, o ang

“Ang susunod na lalaki ay gagawa ng magandang pagsisiksikan sa aking lashing post!” Lumington siya. “Armond, humanda ka ; bihasa na ang mga armas!” Lumington siya pabalik. “Lahat kayo ay dapat na nakatuon sa akin—hindi sa isa’t isa; hindi sa sahig; hindi sa mga pari—tanging sa akin!” Halos isang daang sundalo ang natigilan, parang mga estatwang nakaayos, ang kanilang mga mata ay nakatuon sa Kapitan. Ang tanging halatang paggalaw, noong panahong iyon, ay naganap mismo sa ilalim ng mga bota ni Bourne, sa sahig ng hukay.

Sa loob ng butas, umatras si Cardinal Blasi sa pader at kinapa ang nakalawit na lubid, ngunit natagpuan lamang niya ang isang madulas at malamig na ibabaw na ngayon ay natatakpan na ng kondensasyon. Ipinasa ni Friar Grate ang kandelabro sa kumikinang na dingding habang hinahanap niya ang tali. Agad na lumayo ang apoy ng kaniyang kandelabro mula sa dingding at patungo sa Gatestone. Itinaas ni Grate ang kanyang ulo, hinanap ang mga itaas na gilid ng butas, at natuklasan na, tulad ng liwanag na hawak niya, lahat ng apoy ng kandila ng Ang mga nakapalibot na kandeleros sa sahig ay nakasandal din patungo sa gitna ng hukay. “Kapitan! Ang tali!” sigaw ni Blasi, habang pinupunasan ang isang dakot ng itim na dumi sa kanyang damit at nagrereklamo. Pagkatapos ay mabilis siyang sumulyap sa kanyang balikat, sa nakaumbok na Gatestone. “Ngayon, kung gugustuhin mo!” Dali-daling ibinaba ng isang sundalo ang lubid habang inuutusan ni Bourne si Blasi; “Ipasok mo ang iyong paa sa loob ng silo ng tali.” Hinawakan ni Blasi ang lubid, nang—

“Phsss!” Ang biglaang tunog ng nakabibinging bugso ng hangin ay naghatid ng walang humpay na pagsitsit na parang pagputok ng bulkan. Inihagis ng dalawang pari ang kanilang mga sarili sa dingding. Tumama ang kandelabro ng rehas sa sahig ng hukay at namatay ang apoy nito. Nawala ni Blasi ang mga Salin ni Naramsin; nagkalat ang tambak ng mga pahina. Bigla siyang tumakbo sa sahig, kahit nakaluhod at nakahawak sa mga kamay, para kunin ang mga nahulog na pahina; ngunit, maingat na binabantayan ang Gatestone at ang butas sa gitna nito, na ngayon ay napuno na. na may umiikot na itim na hamog. Ang umiikot na kadiliman ay kumulog at umusok bago lumabas mula sa Gatestone bilang isang makapal na ulap. Kinuha ni Blasi ang huling naligaw na pahina at sumugod papunta sa ang pader nang gumapang ang makapal na ambon sa sahig ng hukay at tinakpan ang kanyang mga paa ng ganap na kadiliman nito. Tila naglaho ang buong sahig ng hukay, tuluyang nilamon ng pinakamadilim na mga anino.

Hinawakan ni Blasi ang tali habang ang mga piraso ng yelo, na maitim dahil sa uling, ay dumulas pababa sa pader. Itinaas niya ang kanyang sandalyas at nakipagbuno sa silo sa dulo ng lubid, natatarantang naghahanap ng matitigan. Ang itim na ambon ay tumaas kapantay ng kanyang balakang. “Hilahin— Diyos ko! langat mo ako palabas!” Isinilid niya ang mga pahina ng Naramsin at mahigpit na hinawakan ang lubid.

Sumigaw si Grate habang tumataas ang kanyang mga hakbang sa gitna ng mapang-uyam na ulap. “Nasusunog ito! Apoy!” Utos ng boses ni Bourne mula sa itaas, “Kayong dalawa—hilahin ang tali! Kayo—kumuha ng isa pa! Gumalaw!”

“Ngayon na!” sigaw ni Blasi habang nakanganga ang mga ngipin. Sinimulan siyang buhatin ng mga sundalo palabas ng butas kahit na may mga paltos na dugo na lumitaw sa kanyang mga binti. Tumalon si Grate sa ibabaw ni Blasi at ang

Isang biglaang paghila ng karagdang bigat ang nagpasigaw sa isa sa dalawang sundalo papasok sa hukay, tumagos sa ambon na may nakakasuklam na kalabog. Sumigaw ang natitirang sundalo habang ang mabilis na dumulas na tali ay sumunog sa loob ng kanyang mga kamay. Sabay-sabay, ang mga pari ay dumulas pabalik sa ulap na hanggang baywang.

“Sumpain ka, Cardinal!” sigaw ni Bourne habang kinukuha ang tali para ibalik sa kanyang sundalong nabuwal. Tinawag niya ang anim pang lalaki. “Sa taling ito! Ngayon na!” Kumaway ang mga paa at humigpit ang lubid kasabay ng pagtulak ni Blasi kay Grate palayo sa kanya.

Natisod ang pari paatras at nawala sa ilalim ng umaalon na ambon. Mag-isa, sa lubid, dumulas si Blasi paakyat sa hukay. Hinila siya ng mga sundalo papunta sa ligtas na lugar kahit na naghagis sila ng pangalawang tali sa butas. Gumulong si Blasi nang patihaya at mahigpit na niyakap ang kanyang mga hita. Tumutulo ang maitim na mantsa sa mga nakaipit na bahagi ng kanyang damit. Nanigas siya sa sakit at hingal na hingal, ang mga pahina ay nakakuyom pa rin sa kanyang nakanganga. Isang sundalo ang lumuhod sa ibabaw niya at inabot ang laylayan ng kanyang damit.

“Huwag—hawakan mo ako!” sigaw ni Blasi, habang nakakunot ang noo.

Sumigaw si Clodius mula sa malayo, “Anong problema mo, Kapitan? Alisin mo si Friar Grate diyan! Mamamatay siya!”

“Humiga si Bourne at sumigaw kay Armond, ’ , habang itinuturo niya si Clodius, “Kung ang lalaking iyon Galaw o Magsasalita, Ibaba mo siya!”

Nasa loob pa rin ng hukay, si Grate ay padabog na tumayo. Siya ay natisod, kumakapa, umuubo, at nabulag dahil sa kinakaingay na ambon na ngayon ay pantay na pumapailanlang sa kanyang dibdib. Sumigaw si Bourne, “Mga walang kwentang walanghiya! Hindi siya makakita! Ilapit ninyo ang tali sa— ibigay ninyo sa akin!” Hinila niya ang lubid mula sa kaniyang mga sundalo, umikot sa gilid ng hukay, at inihagis ito sa butas habang tinatawag niya si Grate. “Dito; oo: maglakad papunta sa tali; oo; magpatuloy ka; nandito ako!”

Natagpuan ni Grate ang lubid at itinali ang sarili dito, habang nasasakal pa rin sa nagliliyab na ambon. “Hilahin!” sigaw ni Bourne sa hanay ng mga lalaki sa likuran niya. Sumandal silang lahat sa

lubid at dumulas si Grate pataas sa dingding ng hukay. Kalahati pa lang ng daan patungo sa kaligtasan, natuklap ang balat ni Grate mula sa kanyang mga braso, dumikit sa dingding ng hukay na parang basang tisyu. Gumulong ang laman mula sa kanyang nakakuyom na mga kamao at dumulas siya pababa sa lubid, bumagsak pabalik sa ambon. Nakita ni Bourne ang dulo ng lubid, na walang silo at tumahol, “Dalhin mo sa akin ang isa pang tali!”

Muli, tumalon si Grate, ang baba na lang ang nasa ibabaw ng ambon. Ngunit, tulad ng balat sa kanyang mga braso, na wala na, ang laman ng kanyang mga tainga ay nawawala—lubos na natunaw . Ngayon ay bingi at bulag, tumakbo siya nang mabilis sa paligid ng hukay, ang kanyang mga braso ay hinahaplos ang mga dingding nito upang maghanap ng lubid. Natumba siya. Mulí, tumayo siya. Inihanda ni Bourne ang sarili upang ihagis ang kabilang tali, ngunit tumigil. Hindi niya tinawag ang pari; hindi niya magawa. Hindi niya man lang nakilala ang gumagalaw na pulang globo bilang ulo ng isang tao . Gayunpaman, sumigaw si Grate sa takot, ang tono ng kanyang boses ngayon ay lubhang nagbago dahil sa maasim na ambon. At kung sakaling magkaroon ng sunod-sunod na mga sigaw na maaaring maalala ng mga batikang sundalo—

Mula sa kanilang kinatatayuan, hindi nakita ng siyamnapu't dalawang sundalo sa mga tarangkahan ng altar ang nakapangingilabot na pangyayaring naganap sa sahig ng hukay; tanging ang kanilang nagawa ay makinig sa nakakagambalang mga pagsusumamo ng desperadong pari, na ang mga sigaw ay parang isang lalaking sinunog nang buhay. Natubigan ang mga mata ng mga sundalo; bumilis ang tibok ng puso; bumilis ang paghinga. Gayunpaman, nanatili silang matatag, naghihintay sa anumang utos na maaaring dumating sa kanila.

Ang huling sigaw ni Grate ay naglaho at naging halos parang mga ungol bago siya tuluyang inagaw ng makapal na ambon. Mabilis na lumapit si Bourne kay Blasi, na ngayon ay nakahiga na. nasa tagiliran niya, namimilipit sa sakit habang binabaligtad ang mga pahina, hinahanap ang kaayusan sa mga bersikulo nito. Yumuko si Bourne at umungol sa kanya, "Isang lalaki ang natunaw na parang kandila sa loob niyan "Sumpa—anuman ang ipatawag mo!" Yumuko si Bourne palapit kay Blasi. "Iyan ba ang pinagpalang hukbo ng mga Multo mo—isang itim na hamog? Pakinggan mo akong mabuti, Cardinal; nawalan ako ng isang tao sa iyong mga kamay at hindi na ako mawawalan ng isa pa! Kailangan mong tumayo mula rito at ayusin ang iyong nagawa o ipapahila ko sa aking mga tauhan ang slab sa ibabaw ng butas." Humarap siya sa anim na lalaking tinawag niya mula sa mga tarangkahan at inutusan silang bumalik sa kanilang mga dating posisyon.

"Hindi mo magagawa iyan!" protesta ni Blasi, habang humihingal. "Kailangan kong bigkasin ang mga tamang sipi upang maisara ang bato. Ngunit hindi natin ito maisasara hangga't hindi lumalabas ang mga Espiritu at ipinapatawag ko sila laban sa mga Ingles sa Crecy!"

"Kung gayon, gawin mo na ngayon! Bigkasin mo ang mga bersikulo! Paalisin mo na sila at hihilahin ko ang tipak sa ibabaw nito!"

"Walang mga Espiritung maaaring ipatawag. Bigyan sila—bigyan sila ng mas maraming oras. Hindi sila ang ambon!"

"Paano ka nakakasiguro? Nakakita ka na ba ng espiritu?"

"Hindi pa! Pero, nakakita na ako ng maraming hamog!"

"At sapat na ang nakita at narinig ko!" sigaw ni Bourne. "Balak kong isara ang slab —tuwiran man o hindi!"

"Pakinggan mo ako, Bourne," napaungol si Blasi sa sakit. "Ang paghila sa tipak sa ibabaw ng hukay ay hindi magsasara sa bato. Kahit takpan mo pa ang bato—sa ilalim ng tipak, mananatili itong bukas. Tanging ang mga tamang talata lamang ang magsasara nito!"

"Hanapin mo ang mga talatang 'yan o ako ang magiging talatang magpapasara sa sumpa man lang sa'yo!"

"HINDI mo dapat! Hindi mo maaaring madaliin ang bato—o ako! Alang-alang sa Diyos, Kapitan, tingnan mo ako! Halos hindi ako makahinga, sa sakit!" Bumalik siya sa mga pahina, binabasa ang mga ito gamit ang nanginginig na mga daliri. "Sandali pa, nagmamakaawa ako—sa iyo," ungol niya, habang tumutulo ang mga luha sa kanyang mga pisngi at halos mabaliw sa pag-init ng kanyang mga binti.

"Wala akong oras, Cardinal! Kahit ngayon lang ay pumapailanlang ang ambon na iyan! Kapag bumuhos ito mula sa butas, mawawalan na ako ng pagkakataong isara ang slab. Nasa lugar na ang mga tauhan ko at akin na ang oras. Ngayon, ikaw man—"

"*Woosh!*" Lumingon si Bourne sa biglang pag-hip ng hangin na nagmula sa hukay.

“Manatili kayo sa inyong mga pwesto,” sigaw niya sa kanyang mga tauhan. Sinuri ng Kapitan ang madilim na butas, at ang lahat ng apoy ng mga kandelerero sa sahig ay napatay na. Isang malamig na simoy ng hangin ang lumabas mula sa guwang. Sa ibabaw ng talukbong ng altar, ang mga tapiserya ay umiihip kasabay ng patuloy na hangin.

“Hindi! Hulihin sila!” sigaw ni Blasi, habang kinakapa ang mga nakakalat na pahina na nililipad sa sahig. Gayunpaman, ilan sa mga papel ang nahulog dahil sa malakas na hangin, ngunit nahila lamang papunta sa hukay. Gumulong siya nang patayo, idiniin ang isang gusot na tumpok ng mga pahina sa kanyang dibdib. “Kapitan, paano mo ako inaasahan —sa ganitong hangin—hindi ko kayang ayusin—” Pinutol siya ni Bourne, sabay tawag pabalik mula sa kanyang balikat; “Kung mabigo ka, ilalagay ko ikaw ay nasa ilalim ng pag-aresto—at babalik ka kasama ko, sa Paris, at sasabihin sa Kanyang Kamahalan, ang Hari, ang tungkol sa kasuklam-suklam na ito, na lihim na itinago ng Simbahan.” Umungol si Blasi habang paika-ikang tumatayo. Natalisod siya palayo sa hukay, nakasimangot habang dinadala ang mga pahina palayo sa mahangin na butas.

Sumigaw si Bourne habang papalapit siya sa hukay; “Mga guwardiya sa mga pintuan; kayo ang magiging mga tagapagdala ng aking mga sulo! Alisin ninyo ang inyong mga pwesto at kumuha ng mga karagdang pamalit mula sa looban—pitong armadong lalaki para bantayan ang labas ng bawat pinto na binabantayan ninyo ngayon. Ipaalam sa kanila na sinumang lalaking magtatangkang pumasok sa simbahan ay dapat patayin! Ngayon, umalis na kayo!” Agad na nagsilabasan ang mga guwardiya at sumara ang tatlong pinto ng katedral. Tumingin si Bourne sa kanyang likuran. “Armond, bantayan ninyo ang lahat ng kilos!” Lumingon siya. “Mga lalaking nakatali; humanda kayong lahat—sundan ang aking marka!” Pagkatapos, dala ang kaniyang nabasag na punyal, maingat na lumapit si Bourne sa butas.

Sa kabilang panig ng katedral, pinunasan ni Greville ang mga luha sa kanyang mga pisngi, huminga nang malalim, tumingala mula sa sahig, at humarap kay Clodius, galit na tinanong ito, “Ngayong patay na si Friar Grate, naniniwala ka ba na nanginginig pa rin ang sahig dahil sa mga tumatakbong kabayo sa labas ng simbahan?”

Pinikit ni Clodius ang mga mata niya bago pinagkrus ang mga braso at isinandal ang balikat sa haligi. “Mag-ingat ka sa pagsasalita, Greville. Kung hindi ko hahayaang barilin ako sa likod, wala akong magagawa para iligtas si Grate. At bakit wala kang ginawa?” Umiling si Clodius. ang kanyang ulo at nagpatuloy, “Isa pa, hindi namin kailanman ipinilit na bumaba siya sa hukay na iyon. ” Siya lang ang may karapatang pumili—at ginawa niya lang iyon para makuha ang biyaya ng Kardinal. Ngayon, pigilan mo ang pagsinghot mo at hinaan mo ang boses mo, baka ikaw ang maging dahilan ng pagbaril sa ating dalawa!” Ubo ni Clodius at itinuo ang pansin sa hukay. Isang sandali ng katahimikan ang sumunod sa pagitan nila.

Sa wakas, bumulong si Greville, “May nangyayari sa loob ng hukay. Namatay na ang lahat ng apoy ng kandelabra. At ramdam ko ang tuloy-tuloy na simoy ng hangin.” Tiningnan niya si Clodius nang direktso. “Dapat tayong lumabas ng simbahan, habang wala pa ang mga guwardiya sa mga pintuan at nakatalikod sa atin ang Kapitan.”

“Kita mo, diyan?” Palihim na itinuro ni Clodius ang kabila ng katedral habang umuubo ulit. “Hindi tayo makakarating kahit sa mga pinto.”

Tumingin si Greville sa likod ni Clodius at nakita si Armond na nakatitig sa kanila. Bumuntong-hininga si Greville kay Clodius; “Ngunit hindi niya tayo babantayan nang walang hanggan. Marahil, uupo tayo sa sahig at lalayo siya?”

Nawalan ng malay si Clodius dahil sa patuloy na pag-ubo. Mula sa gilid ng kanyang mga mata, pinagmasdan ni Greville ang harapan ng simbahan na walang nagbabantay. Habang umiikot ang kanyang mga mata, naghanap siya ng madaling daanan para makatakas, sinundan ang panlabas na pader. Sa kabila nila, napansin niya ang krus na bato sa pader, kung saan nakasabit ang inukit na imahe. ng isang nakapakong Hesus—ang nakabigting estatwa ay umuugoy na parang isang mabagal na gumagalaw na pendulum.

Lumayo si Greville para sa mas malapitang pagsusuri bago bumulalas, "Nakikita mo ba itong gumagalaw?" Itinuro ang umuugoy na krusipiho, tumingin siya kay Clodius, na ikinakaway ang kamay sa harap ng kanyang mukha at umuubo, hindi pa rin nawawala. Noon lamang, sa isang bagong anggulo ng liwanag, nakita ni Greville isang manipis na alikabok ang bumabalot kay Clodius, na inaanod pababa mula sa itaas ng mga itaas na gilid ng haligi. Kaagad, tumingala ang dalawang pari, hinahanap ang pinagmulan ng alikabok. “Maluwag na semento,” sabi ni Clodius. Lumayo siya sa haligi, tumikhim, at hinanap ang mataas na kisame bago tumingin kay Greville, na takot na takot, nakatakip ang kamay sa bibig, dilat ang mga mata, at nakatitig sa mural sa kisame. Sinundan ni Clodius ang tingin niya at sa pinakamataas na bahagi ng kisame, nakita niya ang tatlong pininturahang hari, na tila nakayuko, nakatitig sa ibaba, direkta sa kanilang dalawa.

“Hindi maaaring,” bulong ni Clodius, habang hawak ang kanyang noo. “Isa lamang itong mural. Ang ilaw, o marahil ang alikabok, ang dahilan kung bakit ito tila gumagalaw.” Parehong umatras ang mga pari sa kabila ng hanay ng mga haligi at patungo sa dingding ng simbahan. Bumulong si Greville, “Diyos ko, ano ang aming—nasira?”

Tatlong pinto ng katedral ang bumukas at muling sumara nang malakas. Lumuhod si Bourne sa tabi ng hukay, sumisilip sa madilim nitong kailaliman nang pinalibutan siya ng anim na sundalo na may labindalawang sulo. Sa ilalim ng sumasayaw na apoy ng sulo, ang kanilang buhok at damit ay nililipad kasabay ng mahinang simoy ng hangin; at nang maliwanag na ang butas, tumalon si Bourne. "Umatras kayo!" sigaw niya, ikinakaway ang mga braso sa kanyang mga tauhan habang umatras siya ng ilang hakbang bago huminto sa ligtas na distansya upang makita ang nakakagulat na bagong anyo ng Gatestone, na ngayon ay nangingibabaw sa espasyo ng butas.

Sa kumikislap na ilaw ng sulo at napakalamig na simoy ng hangin, namuo ang hamog sa hininga ng mga sundalo. Sinuri ni Bourne ang isang umiikot na haligi, na lumitaw bilang isang maliit at hindi gumagalaw na buhawi na nakatayo sa lugar ng Gatestone habang nasa gitna ito ng sahig ng hukay, nakatayo lamang nang bahagya nang mas mataas. kaysa sa antas ng sahig ng katedral. Ang tuktok ng itim at umiikot na haligi ay kasing lapad ng base nito; at kahit na tila hungkag ang gitna nito, ang kapansin-pansing kawalan ay masyadong madilim para makita, sa loob. Gayunpaman, malapit sa mas maliwanag na gilid ng hukay, napansin ni Bourne na ang manipis na ambon, na dating nagbabantay umapaw sa mga gilid ng butas, ngayon ay nagsimulang umatras habang bumababa ito sa mga dingding ng hukay, mas malalim sa butas, na parang unti-unting hinihila ng buhawi. At sa naglalaho na ambon, ang sahig ng hukay ay lumitaw, na nagpapakita ng nakabukaka at walang buhay na mga anino ng isang pari at isang sundalo. Bourne

Tinawag ni Bourne ang kanyang mga tagapagdala ng sulo. Sa lumalakas na hangin, may mga nagliliyab na baga na sumibol mula sa apoy ng sulo. Hawak ni Bourne ang kanyang punyal na nakabunot at handa habang dahan-dahang lumalapit sa hukay.

Huminto sila malapit sa gilid ng madilim na butas. Itinaas ng isang sundalo ang kanyang sulo at itinutok pababa. "Kapitan, buhay pa sila!" Pinanood ni Bourne ang mga anino na pigura na gumugulong-gulong sa kanilang mga likuran. Magkasama, ang dalawang anino ay tila nagpapalitan, gumugulong patungo sa paanan ng ipoipo, mas mabilis na gumagalaw habang papalapit sila rito. Tatawag na sana ang Kapitan ng mga tali nang mapagtanto niyang hindi sila gumagalaw nang mag-isa. Dumulas ang mga bangkay sa sahig at nilamon sila ng ipoipo.

Agad na umalingawngaw ang mga malalakas na tunog mula sa patuloy na ugong ng ipoipo—mga mapurol na kalabog, parang malalaking kumpol ng putik, na paulit-ulit na nagbabanggaan. Umatras si Bourne. Tinitigan niya ang pinakamalapit na dingding ng vortex, habang lumilitaw ang mga itim at hindi pantay na hugis, bumabalot sa panlabas na gilid nito, na tila naghahabulan sa umiikot na haligi. Ang makinis na mga gilid ng itim na ipoipo ay napalitan ng isang mabatong ibabaw ng madilim at hindi regular na mga anyo. Pagkatapos ay isang piraso ang lumabas, nakakabit pa rin sa ipoipo. Paikot-ikot, ang nakausling bahagi ay umiikot sa tabi ng haligi, maluwa at ganap na nakaunat. Sa sandaling iyon, sa pamamagitan ng mahinang kalabuan ng isang umiikot na galaw, nakilala ni Bourne ang lumilipad na bagay bilang isang pilay at umuugoy na braso, at noon lamang niya natuklasan na ang buong haligi ay naging isang masikip koleksyon ng mga nangingitim at umiikot na bahagi ng katawan.

Nabitawan ni Bourne ang kanyang punyal; tumunog ito sa sahig. Itinaas niya ang kanyang mga kamay na tila natalo at kinausap ang isang kalapit na sundalo nang may pilit na pagpapahayag ng kasiyahan; "Tiniyak sa akin ng Kanyang Kamahalan, ang Hari, na masisiyahan ako sa aking pamamalagi kasama ang mabubuting prayle sa isang mapayapang Abbey—maraming pagkain, biniyayaan ng alak ng Abbey—marahil ay isang pangangaso ng baboy-ramo at inihaw para sa hanay—" Hinablot ni Bourne ang tsaleko ng sundalo, nanlilisik ang mga mata, at itinuro ang umiikot na hanay. "Ano—sa Ngalan ng Diyos—*iyang?*" Itinulak ni Bourne ang walang imik na sundalo sa tabi, nagmartsa palayo, at dali-daling naglakad nang paikot, hawak ang kanyang buhok na nakatakip sa kanyang mga mata habang sinusubaybayan ang pinakamalalayong bahagi ng katedral. "Tama na ito! Cardinal? Armond, nasaan ang Cardinal?"

Sa kabilang panig ng simbahan, pinunasan ni Sarhento Armond ang kanyang braso gamit ang kanyang luha. Sa ilalim ng kanyang hininga, isinumpa niya ang pinong alikabok na unti-unting lumilipad pababa mula sa itaas, na tumatakip sa kanya at sa kanyang maliit na hanay ng mga crossbowmen. "Hindi ko nakikita ang Kardinal, Kapitan," sigaw ni Armond, kumukurap habang inilalagay ang kanyang dalawang crossbow sa likod ng kanyang mga tauhan.

Laglag! Isang malaking bato ang nahulog mula sa kisame, nabasag sa sahig, ilang talampakan lamang ang layo sa harap ng pangkat. Dalawa sa mga crossbowmen ang tumalon nang tumayo. Sumugod si Armond, "Huwag ninyong pilitin ang kamay ko," ungol niya, sabay itinutok ang pana sa batok nila. "Pumwesto na kayo." Bumalik sa kanilang mga tuhod ang mga lalaki,

itinutok ang kanilang mga sandata sa mga sundalong nasa tali. Umatras si Armond, ang dalawa niyang pana ay nakatutok sa mga iyon. Ngunit ang kanyang mga mata ay nasa ibang lugar—sa dalawang prayle sa kabila ng katedral—dahil baka mawala sa paningin niya ang isa pang pari at lalong mabigo ang kanyang Kapitan.

Kinakabahang gumalaw sina Clodius at Greville habang nakatitig sa direksyon ng mga pinto ng simbahan. Agad silang lumingon at nakita si Armond na nagtuturo sa isa sa kanyang mga crossbowmen, at itinutok ng nakaluhod na sundalo ang kanyang sandata patungo sa mga prayle.

“Babarilin niya tayo!” bulalas ni Greville, sabay hawak nang mahigpit kay Clodius sa damit.

Saway ni Clodius sa kanya; “Baka nga —dahil sa iyo!” Itinulak niya palayo si Greville. “Dahil hindi mo mapigilan ang sarili mo, nakatutok na ngayon sa ating dalawa ang pana .” Bumuntong-hininga siya, habang itinataas ang ilong sa kisame na may halatang paghamak.

Reklamo ni Greville; “Hindi tayo ligtas dito! Gumuguho ang mga batong arko—”

“Ina ni Hesus,” biglang bulong ni Clodius, habang nakatitig sa kisame. “Hindi ito maaaring totoo.”

Sa itaas ng altar, hindi nakikita ng lahat maliban sa dalawang pari, ang tatlong hari ng mural ay tila nabuhayan, iginagalaw ang kanilang mga ulo, ang kanilang mga mukha ay nababalutan ng matinding paghihirap. Gayunpaman, ang mga gumagalaw na imahe nila ay biglang nanigas sa kanilang mga lugar, nakatitig, nakanganga ang mga bibig at nakadilat ang mga mata habang nakatitig sila kina Clodius at Greville. At sa sandaling iyon, ang kanilang mga nagyeyelong mukha ay nagsimulang pumutok at maglaho, na naglabas ng isang ulap ng usok na naglalaho at mga patak ng nasusunog na pintura na napadpad sa sahig na parang itim na niyebe. Noon lamang tumingala ang mga sundalo, hinahanap ang pinagmulan ng abo na naroon sa ibabaw nila.

Umubo si Clodius at ikinumpas ang kanyang kamay sa harap ng kanyang mukha, sinusubukang alisin ang manipis na ambon ng nahuhulog na alikabok. Pagkatapos ay hinanap niya ang sanhi ng matatalim at malalakas na tunog, tulad ng mga tunog mula sa sobrang init na mga bato na nababasag sa malamig na tubig, at nakakita siya ng mga bitak na kumakalat sa buong ibabaw ng napakalaking haligi, na nakatayo sa tabi niya. Lumayo siya sa haligi, siniyasat ito mula sa malayo, pinagmasdan ang isang pag-ulan ng alikabok na umiikot pababa sa paligid ng kurbadong ibabaw nito. Biglang lumaki ang mga siwang at malalaking tipak ng bato ang nahulog mula sa haligi, na tuluyang bumagsak sa sahig na may nakabibinging ingay na agad na nakakuha ng atensyon ng lahat ng nasa katedral. Habang ang mga piraso ng haligi ay nabasag, sa gitna ng alikabok at mga nahuhulog na kalat, napansin ni Clodius na ang pagdurog ng haligi ay hindi basta-basta, dahil ang isang nakalantad na bahagi ng mas ma isang hindi nabasag na bato ang lumitaw bilang makinis na ibabaw ng gilid ng isang napakalaking binti na inukit sa bato.

Habang umuulan ng bato, naging malinaw sa monghe na isang matayog na estatwa ang unti-unting lumitaw mula sa ilalim ng mga bumabagsak na piraso ng bato. Ang napakalaking pigura ay ang kay isang higanteng nakasuot ng baluti, hawak ang isang mahabang espada. Ang kabilang kamay nito ay nakadikit sa ilalim ng isang bloke ng bato na sumusuporta sa bubong ng katedral. Taglay ang palda ng manipis na patong-patong na mga plato ng baluti, nakatayo ito sa damit pandigma ng Spartan na nakapagpapaalaala sa isang sinaunang mandirigmang Romano.

Natatakpan ng mga kurbadong plato ang ibabang bahagi ng mga binti at itaas na braso nito at ang buong helmet nito ay bilog sa lahat ng panig, kung saan ang pinakamataas na bahagi ng gora nito ay nagtatagpo pataas sa isang mapuro na dulo. Sa pagitan ng malapad nitong labi, naroon ang matutulis na dulo ng mga hanay ng tulis-tulis na ngipin at isang matang parang sayklope ang nasa gitna ng noo nito.

Nagmamadaling nilampasan ni Greville ang hanay ng mga haligi at nakatayong nakayuko sa panlabas na pader ng katedral. Iniwag niya ang tingin sa matayog na estatwa ni Cyclops at tumingin sa isang kakaibang galaw, na napansin niya mula sa gilid ng kanyang mga mata. Doon, sa tabi ng pader, sa tabi at sa itaas niya, nakasabit ang inukit na krusipiho, na may mala-bato nitong wangis ni Hesus—na gumagalaw. Nakatitig si Greville sa mala-Hesus na pigurin; mabilis na tumaas at bumaba ang dibdib nito, na parang nahahirapang huminga. Umungol ang monghe sa sarili at umatras pababa sa pader. Dahil sa labis na pagkalito, kinulot niya ang sarili na parang bola, para lamang umiyak at magdasal na sana ay magising siya mula sa tila isang kakila-kilabot na panaginip—upang biglang matuklasan ang sarili sa katahimikan ng kanyang silid-tulugan. Sumigaw si Clodius kay Bourne habang itinuturo ang bagong estatwa ni Cyclops, "Kita mo, Kapitan! Alang-alang sa Diyos, nabaliw ka na ba? Walang laban ang iyong mga sundalo! Kailangan na nating umalis!"

Gayunpaman, ang likod ni Bourne ay kay Clodius. Sumigaw ng utos ang Kapitan sa isang sundalo sa mga tali ng altar na siyang bumitaw sa kanyang lubid at nahulog mula sa pagkakaayos. "Huwag kang umalis sa iyong pwesto! Bumalik ka na sa tali, ngayon na!" Sa halip, tumakas ang sundalo, patakabong patungo sa pintuan ng katedral. Kasabay nito, umikot ang Kapitan at sumigaw; "Armond!"

Biglang pumutok ang mga pana, lumipad ang mga kandado, at ang lalaki ay natisod sa sahig na may ilang mga palaso na nakatanim sa kanyang likod. Namilipit siya, nabulunan, at namatay. Noon lamang, tinawag ni Bourne si Clodius, sabay turo sa kanya, "Tumahimik ka, pari; **TUMAHIMIK !**"

Humarap si Bourne at sinuklay ang kanyang nililipad na buhok, inipit ito sa likod ng kanyang mga tainga. Nagmartsa siya patungo sa kanyang mga may dalang sulo. "Sumama kayo sa akin sa butas! Ilayo ang inyong mga apoy sa hangin! Magsama-sama kayo at panatilihing nakasindi ang mga sulo; ang bawat apoy ay nagsisindi ng sunod-sunod!" Lumapit siya sa gilid ng hukay. Sa mahinang liwanag ng nakahilig na mga apoy ng sulo, nakita niya ang mga bitak na nabubuo sa mga dingding ng hukay, umaakyat pataas at lumampas sa pinakamataas na gilid ng gilid ng guwang . Gayunpaman, ang mga bitak ay nagmumula sa Gatestone, sa mas mataas na sahig ng katedral, at kumalat pa sa ilalim ng kanyang mga bota. Humakbang pabalik si Bourne. Sa loob sa hukay, umungol ang umiikot na embudo; lumalakas nang lumalakas habang tila bumibilis ito. Sa loob ng daing nito, narinig ang paakyat na mga tono ng maraming hiyawan, lahat-lahat, na parang isang napakalaking pagtitipon ng di-maurok na pagdurusa—na parang isang umuungal na koro ng isang libong kaluluwang pinahirapan.

Napaungol si Bourne, "Nasaan ang Cardinal?" Gayunpaman, ang kanyang mata ay nakatuon sa itim at umiikot na kalakihan ng mga nakaipit na bahagi ng katawan na nasa harap niya ngayon. Pagkatapos ay nag-utos siya ang kanyang mga tagapagdala ng sulo, sumisigaw sa kabila ng ingay habang itinutulak niya ang mga sundalo palayo sa hukay, "Bumagsak

"Talikod! Lahat, iligtas kayong tatlo —ipakita ninyo ang inyong ilaw. Kayong dalawa; gusto ko ng mas maraming sulo sa simbahanang ito! Mag-ingat kayo! At kayo; pumwesto kayo sa mga tali!" sigaw niya kay Armond. "Humanda kayo!" Pagkatapos ay sumigaw siya sa lahat ng kanyang mga tauhan habang umiikot siya sa likuran nila, "Sa aking marka; isasara natin ang slab! Mag-ayos kayo nang pantay gaya ng dati! Magkasabay kayo sa bilis. At kung makita ko kahit isa sa inyo ang magtaas ng ulo laban sa akin—" Ngunit tinikom ng Kapitan ang kanyang bibig, dahan-dahang lumingon sa direksyon ng hukay, at tumitig sa isang makinis at pulang hugis na dahan-dahang lumalabas mula sa gitna ng umiikot na haligi ng maitim na laman.

~*~

Sa kabila ng katedral, iniwan ni Clodius si Greville at tumakas patungo sa mga pinto ng simbahan nang tumama ang isang malakas na pana sa pader na bato. Sumabog ang mga kislap, hanggang braso ang haba mula sa Ang mukha ni Clodius, na biglang kumumbinsi sa kanya na umatras at pag-isipang muli ang kanyang pagtakas. Umatras siya kay Greville, na nakayuko pa rin sa sahig. Mula sa malayo, nakita niya ang crossbowman na muling nag-iipon ng baril at muling itinutok ang kanyang sandata sa kanya. Dahan-dahang lumapit si Clodius kay Greville, na ngayon ay maingat na pinagmamasdan ang higanteng estatwa ng Cyclops, na ang ulo ay nakayuko, tila pinag-aaralan ang pari gamit ang isang hindi kumukurap na mata nitong bato. Inalo ni Clodius si Greville sa pamamagitan ng pagtapik sa balikat nito. "Kumalma ka. Kailangan mong maging matatag kung tutulongan kitang makatakas."

Umupo si Greville at pinunasan ang kanyang mga mata. "Oo—alis na rito. Sana, ako—oo— alis na tayo ." Umikot ang mga mata ni Greville, tila may hinahanap, sa kung saan sa simbahan, at hindi niya ito matagpuan. Gayunpaman, tila sabay-sabay na natutuklasan ng kanyang mga mata ang lahat, ngunit, sa ibang paraan. Bumulong siya, "Pagod na ako. Dapat akong bumalik sa dormitoryo at magpahinga bago mag-alas dose ng umaga."

"Tunay nga." Sumang-ayon si Clodius sa walang katuturang mungkahi ni Greville, dahil baka lalo pa niyang takutin ang prayle gamit ang mga bagong ideya tungkol sa kanilang kakila-kilabot na kalagayan. "At dapat mo rin itong gawin." Panahon na para umalis; upang makatagpo ka ng kapayapaan at pahinga—bago mag-umaga." Tumingala si Greville kay Clodius, ngunit ang kanyang atensyon ay napunta sa balikat ni Clodius at sa malayong kisame. Ang kanyang blangkong tingin ay nakatuon sa umiikot na mga imahe ng nakausling fresco. Nakita niya ang mga may pakpak na Demonyo na pumapatay ng mga Anghel. Nakita niya ang mga lumilipad na Demonyo na tumatagos sa isang bilog ng asul na apoy, ang kanilang mga espada ay nakataas habang pinupugutan nila ng ulo ang tatlong walang mukha na hari. Natulala, ngumiti si Greville nang mahina at tumango, na parang tinatanggap ang kakila-kilabot na mga pangyayari sa kisame.

Sinampal ni Clodius si Greville. "Tingnan mo ako! Aalis na tayo! Kapag nakita kong tama na ang oras, inaasahan kong magmadali ka papunta sa mga pinto ng katedral. Huwag kang bumagal o huminto! Manatili ka Wala kang dapat ipagmalaki kundi ang mga pinto; nasa likuran mo lang ako. Pwede mo ba akong samahan?"

"Oo, malamang ay nahulog ako—ngunit, kaya ko. Aalis na ba tayo?" tanong ni Greville, iniabot ang kamay kay Clodius para tulungan itong makatayo. Isang maingay na kalabog ang narinig mula sa likuran, at sabay-sabay silang napalingon at natuklasan na ang malaking krusipiho na bato ay nahulog mula sa pader. Ang mga labi nito ay nakakalat sa sahig na parang isang bunton ng mga nabasag na...

mga piraso. Gayunpaman, sa lahat ng nakakalat na piraso, wala ni isa man sa kanila ang kumakatawan sa isang makikilalang bahagi ng dating eskultura ni Hesus, dahil ang bawat basag na piraso ay pag-aari lamang ng dating inukit na krus na bato. Magkahawak ang kanilang mga kamay, sinimulang hilahin ni Clodius si Greville upang tumayo, nang—

“*Hiss!*” Mula sa likuran ni Clodius—isang matalim na tunog ng pagdura na parang sa isang galit na pusa. Napabalikwas si Clodius nang biglang napaatras si Greville, at parehong bumagsak ang dalawang monghe sa sahig. Natigilan sila sa kanilang kinauupuan, nanlalaki ang mga mata at natigilan, ang kanilang mga damit ay nililipad ng hangin ng katedral habang Nakatitig sila sa mukha ng, kung ano ang maaaring isipin ng sinumang banal na tao, isang hindi masabi na kasuklamsuklam. Sa harap nila ay nakatayo ang mabatong pigurin, na dating nakakabit sa inukit na krus. Ngayon ay nakatayo ito, hiwalay, at kasingtaas ng marahil isang maliit na aso. Ang katawan nito kahawig ng isang asong-gubat. Gayunpaman, bukod sa mga ngiping parang karayom, ang ulo nito ay nanatiling hindi nagbabago at naaayon sa dating wangis ng inukit na Hesus, kumpleto sa koronang tinik. At hindi tulad ng mga paa sa harap nito, na nakahiwalay, patayo at walang sagabal, Ang mga paa nito sa likuran ay nakapatong sa sahig, tila pareho silang nakapako at nakakabit sa malaking labi ng dating krus na bato. Gumapang ang Grotesque na estatwa patungo sa kanila, hinihila ang paatras na nakabaluktot na bahagi ng likuran nito at ang nakakabit pa ring tipak ng bato. Mabilis na lumayo sina Clodius at Greville sa papalapit na pigura ng bato.

“*Umungo!*” Isang malakas na boses mula sa paparating na Cyclops ang umalingawngaw sa loob ng katedral, sandaling nilunod ang bawat tunog. Natagpuan ni Clodius ang higanteng nakatitig sa kanya gamit ang isang malaking mata nito. Binitawan ng estatwa ang kanyang kamay mula sa kisame, itinaas ang isang napakalaking espada gamit ang isa pa, at nagsimulang bumaba mula sa ibabaw ng nakaumbok na base ng haligi nang tumalon ang dalawang pari at sumugod sa pader. Inihampas ng mabatong higante ang kanyang paa na may sandalyas sa sahig ng simbahan, na nagdulot ng mga bitak sa mga flagstone, na kumalat mula sa ilalim ng sakong nito. Naulanan ng mga batong bubong at alikabok ang gumagalaw na estatwa. Biglang gumuho ang walang suportang bahagi ng bubong ng katedral at, sa gitna ng dumadagundong na kaguluhan, isang napakalaking haligi ng mga kalat ang nahulog sa ibabaw ng higante.

Nabasag ang Cyclops dahil sa biglaang lakas at lahat ng ito ay gumuho sa sahig na parang isang avalanche ng grit at bato. Isang napakalaking alikabok ang gumulong sa sahig habang ito ay tinangay ng hangin, lubusan itong ikinalat sa lahat ng dako at natakpan ang buong tanawin ng simbahan. Sa sahig, ang mabatong pigura ng asong-gubat ay mabilis na nagmamadali, habang kinakaladkad ang sirang piraso ng krus sa likuran nito. Tumakbo ito patungo sa gitna ng katedral at sumisid sa bahagyang nakasarang hukay. Tulad ng isang nagngangalit na salot, nilamon ng impyerno ang katedral, walang pinalampas na sagradong icon. At ang mahiwagang sandali ay naging isang lalong lumalalang bangungot.

“*Tumalon!*” sigaw ni Kapitan Bourne. Hinila at iniunat ng mga sundalo ang mga tali habang dumudulas pa ang slab ng altar, gumuguhit sa bitak na sahig. Sa malakas na hangin at umiikot na alikabok, halos bingi at bulag ang mga lalaki. Dahil natatakpan ang isang katlo ng hukay sa ilalim ng unti-unting lumalawak na slab, sumisitsit ang patuloy na paglawak ng mga siwang sa sahig.

nagbubuga ng nagyeyelong hamog. Sumigaw ang isang lalaki sa tila kalahating tili lamang. Agad na nakita ni Bourne ang isang bakanteng lugar sa hanay—at isang malaking bitak sa sahig na nagbuga ng isang haligi ng ambon at mga kristal ng yelo. Mabilis siyang sumugod sa hanay. at tumalon sa kumakalat na mga bitak sa mga batong panlatag. Gayunpaman, huli na siya; hindi niya mahanap ang kanyang sundalo sa malalim na siwang na tila bumababa kahit sa kailaliman ng impyerno. Sumigaw siya sa iba pang mga tamad na lalaki, na ngayon ay may hawak na mga pares ng walang apoy na sulo, "Bilog sa likod ng pormasyon kaagad! Kung may isa sa atin na mahulog, pumwesto kaagad!" Humarap siya sa dulong pader. "Armond; humanda ka na sa pamumuno!" Habang ibinababa ng mga lalaki ang kanilang mga sulo at mabilis na lumalayo sa hukay, si Bourne ay umakyat sa siwang ng sahig. Ikinabit niya ang sarili sa tali, kapalit ng kanyang natumbang lalaki, at binalaan ang lahat ng mga sundalong nasa lubid; "Magkaisa tayong hihilahin at mamamatay !"

"Tumayo ka!" sigaw ni Bourne. Ang mga maasul na buko-buko ay kumapit sa mga lubid. Ang mga nanginginig na lalaki ay sumisitsit at umuungol. Muli, ang altar ay unti-unting lumalapit. Ang mga yelong nagnangalit ay lumabas mula sa umiikot na haligi, na bumabato sa bawat sundalo. Ang mga lalaki ay basa at marumi sa alikabok, ang ilan ay nakasimangot. sa ilalim ng nagyeyelong balbas, at lahat sila ay may parehong ekspresyon ng takot at kawalan ng pag-asa, na makikita lamang sa kainitan ng isang mabangis na labanan.

"Tumalon!" Sa mabilis na pagkalat ng alikabok na dating bumabalot sa buong katedral, pinagmasdan ng Kapitan ang patuloy na nagbubunyag na mga labi ng isang kumikinang na Friar Grate habang patuloy itong naglalabas ng sunod-sunod na nagliliwanag na Aparisyon mula sa lalamunan nito. Isa-isa, lumipad sila palabas ng bibig ng bangkay, bawat isa ay mas mabilis na tumatakas kaysa sa nauna rito—hanggang sa ang lalamunan ng bangkay ay pumutok at dumumi nang may matinding paulit-ulit na pag-uulit na ito ay nahati nang pahaba. Biglang bumukas ang buong ulo at leeg ng monghe , kapantay ng mga balikat nito at sa bawat direksyon, tila isang mabilis na nahihinog at mala-laman na bulaklak. Mula sa natitirang walang ulong katawan, isang makinang na hanay ng mga Espiritu ang sumulpot, sumisigaw at pumipintig pataas. Ang mas matataas na bahagi ng katedral ay napuno ng kumikinang na mga translucent na anyo. Sa lahat ng dako, nawala ang mga Aparisyon at muling lumitaw mula sa kisame, dingding, at sahig—ang buong katedral ay kumikislap na may hindi natural na liwanag.

Dahan-dahang dumulas ang slab ng altar habang gumulong ang malaking bato sa nakaharang na bangkay ni Friar Grate, at sa bawat paghila ng mabigat na bato, ang walang balat na katawan ay yumuyuko. paatras hanggang sa nabasag ang gulugod dahil sa bigat nito. Ang bangkay ay biglang tumalikod at tumiklop nang patagilid. Sa ganitong kakila-kilabot at hindi natural na anggulo, ang kumakaway na labi ng ulo nito ay napunit, para lamang lamunin ng umuungal na itim na haligi sa ilalim. Biglang tumigil ang paglabas ng mga espiritu sa lalamunan, ngunit nagpatuloy ang malaki nitong butas sa leeg na may kasamang ungol na parang impit—kasabay ng bawat pagtulak ng slab ng altar. Gayunpaman, ang mga nakabaluktot na labi ay tuluyang nawala sa ilalim ng dumudulas na bato. Sa wakas, sa isang sandali na tila walang hanggan, ang nakabibinging dagundong ay nagsimulang humupa; ang hangin ay humupa; ang alikabok ay tumilapon, at isang umaalingawngaw na kalabog ang yumanig sa sahig ng katedral. Kasabay ng slab ng altar

ngayong nakakandado na, sa wakas ay natakpan na nina Bourne at ng kanyang mga tauhan ang hukay. Isang mahinang dagundong ang nagpatuloy sa sahig, na nagpapatunay sa umiikot na hanay ng mga nangingitim na bahagi ng katawan na patuloy pa ring nagngangalit sa ilalim ng capstone ng altar.

Bagama't nagawa ni Cardinal Blasi na buksan ang Gatestone—sapat na upang palayain ang isang hukbo ng mga Espiritu— hindi niya kailanman natagpuan ang pagkakataong bigkasin ang natitirang mga sipi na maaaring magtulak sa kanila laban sa mga Ingles, sa Crecy. Kaya naman, ang grupo ng mga walang patutunguhang Spectre ay umiikot lamang sa kisame, nang walang direksyon o utos ng sinuman. uriin

"Sumpain ka, Cardinal!" Ang boses ni Bourne ay sumigaw sa nagtatagal na kadiliman— pa rin, ang tunog nito ay mabilis na nawala sa bakas ng magkakapatong na mga alingawngaw.

~*~

Sa labas ng simbahan at sa kabila ng bakuran ng Abbey, nakasilip si Odino sa gitna ng mga palumpong na evergreen. Halos mawalan ng malay ang kanyang mga tuhod habang pinapanood niya ang apat na sundalong binubuhay ang mga nahihimatay na labi ni Ivan palabas ng pasukan ng gusali ng catacomb. Dinala nila ang bangkay papunta sa banyo kung saan nila ito inilagay sa tabi ng panlabas na pader. Pinigilan ni Odino ang pagluha, ang kanyang isip ay nakatuon kay Lazarus. Pinagmasdan niya ang mga sundalong nakatayo nang magkakasama sa looban, ang kanilang atensyon ay nakatuon sa simbahan. Itinuro ng mga lalaki sa ere, ang mga nagliliwanag na Aparisyon na lumitaw sa bubong ng katedral. Ang mga dilaw na kumikinang na anyo ay nakapalibot sa mga tore ng simbahan habang naghahabulan sila sa gitna ng matataas na hanay ng mga batong Grotesque. Sama-sama, sila ay nagkukumpulan na parang mga kalapati na nag-iiskipan at nag-aagawan ng masisilungan.

Dahil hindi matagpuan si Lazarus sa loob ng mga katakumba, bumalik ang mga sundalo ni Bourne sa itaas ng lupa at lumabas sa looban upang matuklasan ang isang ulap ng nagliliyab na mga Espiritu na lumilipad sa itaas na bahagi ng katedral. Dahil sa hipnotismo ng kakaibang palabas na nagaganap sa harap nila, nagtipon ang mga guwardiya kasama ang kanilang mga kasamahan sa hukbo, na ang kanilang mga likod ay nakaharap sa hanay ng mga palumpong kung saan nagtatago si Odino— nakita ng monghe ang kanyang pagkakataon. Nakawala si Odino mula sa mga palumpong at dumulas sa gilid na pasukan ng gusali ng katakomba. Tumakbo siya sa mahabang pasilyo, lumiko sa isang kanto at idinikit ang kanyang tainga sa Pintuang kahoy na may bakal sa pasukan ng katakomba. Pagkatapos, dahan-dahan niyang binuksan ang pinto at natagpuan itong walang bantay mula sa loob. Hindi pa rin napapansin, padabog siyang bumaba sa madilim na hagdanan at mabilis na naglakad sa mga pasilyo, lumiko paikot-ikot, pababa nang malalim sa lupa at pababa sa isang walang patid na daanan na walang patutunguhan, maliban sa Butas ng Balon.

Pagdating sa Butas ng Balon, itinulak ni Odino ang isang tanglaw sa madilim na hukay at bumulong, "Lazaro?" Gayunpaman, ang silid ay nanatiling walang laman, tanging ang lagok ng isang bukak sa ilalim ng lupa na dumadaan sa isang malawak na kanal sa sahig. Humakbang si Odino

sa loob. Isinadyang pumunta siya sa dulong bahagi ng silid, kung saan kinuha niya ang isa sa marami mga balde ng tubig na gawa sa kahoy na nakahanay sa dingding nito. Lumapit siya sa kanal at tinapik ang balde sa sahig na bato. "Lazaro? Nasaan ka? Si Prayle Odino." Pagkatapos, iniabot niya ang sulo sa ibabaw ng kanal at naghanap sa ilalim ng tubig.

Inihampas ni Odino ang balde sa sahig. Nabasag ito nang sumigaw si Odino, "Lazaro, lumabas ka!" Agad na nabasag ang ibabaw ng ilog sa ilalim ng lupa at nakita ang basang-basang si Lazaro, na nagtago sa isang maliit na kuweba sa ilalim ng sahig—isang bulsang puno ng hangin na nabuo dahil sa pagguho ng lupa sa loob ng maraming siglo. Mabuti na lang at limang tao lamang ang nakakaalam ng pagkakaroon nito: sina Lazaro, Odino, dalawang deformed na eskudero na nanggagalang Miguel at Thateus, na pinagkakatiwalaan ni Lazaro, at isang matipuno at pilak-buhok na monghe na ngayon ay nakahiga sa tabi ng paliguan, walang hanggang katahimikan.

"Si tatay ba—?"

"Oo. Pumanaw na si Ivan, Lazarus; ngunit lagi siyang makakasama mo—dito," sagot ni Odino, tinatapik ang dibdib ni Lazarus. Napalunok siya nang malalim. "Ngayon, pakinggan mo ako, bata; kakaunti na lang ang oras. Kailangan na nating umalis nang mabilis!" Itinapon niya ang mga natirang balde, hinawakan ang nakaunat na kamay ni Lazarus, at itinaas ito mula sa tubig. Hinila ni Lazarus ang tumutulo ang maskara mula sa kanyang sinturon at piniga ang tubig mula rito nang kunin ito ni Odino mula sa kanya at itinapon sa batis. "Hindi na kailangan 'yan. Iba na ang naging takbo ng mundo mo." Pinanood ni Lazarus habang tinangay ng mabilis na agos ang maskara. At Ang takip sa mukha ay dumulas sa isang lumang butas sa dingding, tuluyang nawala sa madilim na tubig sa ilalim ng lupa.

Tumakas sila mula sa Butas ng Balon at mabilis na umakyat sa paliko-likong lagusan. Sa harap nila, itinulak ng mabigat na monghe ang isang nagliliyab na sulo sa lumalawak na kadiliman at, sa likuran nila, isang bakas ng usok ang nakatambak sa isang inukit na bubong habang ang bakas ng tubig mula sa tumutulo na damit ni Lazarus ay tumutulo papasok sa lagusan. Dagdag pa rito, lampas sa balikat ng monghe, ang mga repleksyon sa malalapad na pupil ng mga batang lalaki ay maaaring lumitaw bilang isang pares ng kumikinang na dilaw na disk sa liwanag ng umaalon na apoy ng sulo. Binilisan ni Lazarus ang kanyang paghakbang, ang kanyang basang damit ay biglang pumutok at pumutok habang natumba siya sa tabi ni Odino. Tinanong niya ito; "Bakit sumisigaw ang Gatestone, prayle?"

Biglang huminto si Odino at sumandal sa pader para huminga bago binuhay ang isang pares ng asul na mga mata. "Sumigaw? Paano 'yan sumisigaw?"

"Naririnig ko. Sa puso ko—ang tunog nito. Kahit ngayon, nanggagaling ito roon." Lazarus nakaturo patungo sa pinakamataas na bahagi ng pader na bato ng tunel.

Pinag-isipan ni Odino ang sinabi ni Lazarus at napagtanto niyang ang batang lalaki ay nakaturo sa direksyon ng katedral—papunta sa pinakasentro nito. Pinagalitan siya ng monghe; "Hindi ko na maririnig ang kalapastanganang iyan, bata! Tumahimik ka na, baka marinig tayo!" Muli, tumakbo sila paakyat sa lagusan.

Nagmadali silang dumaan sa labirinto ng mga daanan sa katakomba. Sa wakas, sumilip si Odino sa silid ng mga lalaki at umungol nang paos, “Lumabas ka sa basang damit na iyan!” Sumandal siya sa gilid ng pasukan. “May bago ka bang damit?”

"Nasa ilalim ng kama ko 'yan."

"Kung gayon, ituloy mo na sila; hindi ako maaaring yumuko diyan! Mayroon ka pa bang ibang hood?"

"Iyon lang ang kinuha mo sa akin, prayle."

"Hindi mahalaga iyon. Maghubad ka at magbihis nang mabilis." Sumilip si Odino sa labas ng silid. at paakyat sa pangunahing pasilyo, ngunit wala siyang nakita, maliban sa kadiliman, dahil si Lazaro na ngayon ay nagtatago, walang nag-abalang palitan ang mga sulo ng katakomba. Gayunpaman, si Odino ay nagbabantay, nakikinig sa mga banayad na tunog, nagmamasid sa malayong liwanag ng isang sulo na sumusulyap.

Lumingon si Odino at nakita si Lazarus na nakaluhod sa tabi ng kanyang kama; tahimik na umiiyak sa ibabaw ng isang kahon na gawa sa kahoy na puno ng mga damit.

"Ano 'yan, bata?" singhal ni Odino.

Inilagay ni Lazarus ang kanyang kamay sa gilid ng kahon. “Mayroon akong hood—isang bago. At dalawa higit pa—isa ang minarkahan para kay Miguel—isa pa para kay Thateus.”

“Sige na, Lazaro! Hindi pa ito ang tamang oras!” Nagmamadaling lumapit si Odino dala ang sulo, hinila ang kinuha ang mga roba at maskara mula sa kahon, at inilapag ang mga ito sa ibabaw ng kama.

Pinunasan ni Lazarus ang kanyang mukha, tumalon nang mabilis, at mabilis na naghubad. Ipinasa ni Odino ang sulo sa ibabaw ng kama habang pinaghihiwalay niya ang mga damit gamit ang kanyang libreng kamay. Ang bata ay naglalakad nang paikot, nakahawak sa kanyang dibdib, hubad at nanginginig. Sa halos lahat ng aspeto, ang payat na katawan ni Lazarus ay tila normal tulad ng sa sinumang batang lalaki na kasing-edad niya, bukod sa wala siyang bahid ng pusod sa kanyang tiyan. Gayunpaman, ang pinakamalaking pagkakaiba sa pagitan ni Lazarus at ng iba pang mga batang eskudero ay hindi ang kanyang nakayukong likod, gaya ng inaakala ng mga residente ng Abbey — mga eskudero, prayle, at Abbot. Sa hitsura, ang kanyang gulugod ay perpektong nakahanay tulad ng sa sinumang batang lalaki na malusog. Sa ngayon, ang pinakakapansin-pansing pagkakaiba ay na si Lazarus ay may pares ng nakatiklop at may lamad na mga pakpak, na gawa sa laman at buto.

Ibinuka ni Lazarus ang kanyang mga pakpak at mabilis na pinagpag ang tubig mula sa mga ito. Muling itinupi niya ang mga ito nang nakayuko at lumingon upang hanapin si Odino, na may damit na nakalawit sa kanyang bisig, nakakunot ang noo, habang ang mga butil ng tubig ay tumutulo sa kanyang gusot na noo.

"Patawarin mo ako, prayle," sabi ni Lazaro nang may mababang tingin.

Tumango si Odino patungo sa kama ni Lazarus. “Gamitin mo ang mga kumot mo para patuyuin ang sarili mo.”

Ginawa ito ni Lazarus at iniabot ni Odino ang kanyang braso. "Ngayon, magbihis ka na."

Habang nagbibihis ang bata, ipinakita sa kanya ni Odino ang isa pang kumpletong set ng damit na nakalawit sa kama, kabilang ang isang roba, isang balakang, isang hood, at dalawang pares ng guwantes. "Malamig ang hangin sa gabi; dapat mong isuot ang parehong bendahe, ang isa ay nakapatong sa isa pa. Bilisan mo at tapusin mo na!"

Tinapik ni Odino ang kanyang balikat, nagmamadaling bumalik sa pintuan, at nagbantay habang abala si Lazarus. “Makinig ka, Lazarus. Aalis na tayo sa mga katakumba. Gayunpaman, maraming sundalo sa bakuran ng Abbey, na gagawin ang lahat ng kanilang makakaya upang pigilan ang

ang ating pagtakas. At kahit na ang takip ng kadiliman ay atin, hindi tayo makikita o maririnig —at kailangan nating kumilos na parang hangin.” Pinigilan ni Odino ang pag-ubo at tumingin kay Lazarus. “Sinusundo mo ba ako, bata?”

"Oo, prayle. Pero—marahil ay maaari tayong magtago sa mga katakumba— hanggang bukas na lang," mungkahi ni Lazarus, nanginginig ang boses. Nakita ng monghe ang ekspresyon ng bakas sa kanyang mukha ang matinding pag-aalala, bago pa man isuot ng bata ang maskara sa kanyang ulo. Malinaw na napagtanto ni Odino na kakaunti lang ang alam ni Lazarus tungkol sa mundo sa labas ng mga catacomb, maliban sa mga maaaring nakalap niya mula sa mga libro ng scriptorium ng Abbey. Hinigpitan ni Lazarus ang sintas ng kanyang hood at idinagdag, "Baka hindi tayo matuklasan ng mga sundalo rito sa ibaba. May alam akong guwang na pader sa loob ng Benion Tunnel—"

Humakbang si Odino patawid ng silid, hinawakan ang balikat ng bata, at inalog ito. "Hindi!

Kailangan mong pangasiwaan ang iyong sarili! Wala na ang mga katakumba. Wala nang mga sulo na sisindihan o papatayin; wala nang paggawa ng alak; wala nang paglilinis ng mga dingding at sahig. Mula sa sandaling ito, ang tanging mga utos na dapat sundin ay manggagaling mismo sa iyo. At mabubuhay ka o mamamatay ayon sa mga utos na iyon! Huwag kang magkamali, Lazaro!"

"Hindi pa ako magiging prayle—"

"Walang eksepsiyon, Lazaro. Buhay mo mismo ang nakasalalay dito!"

Ibinaba ni Lazaro ang kanyang mga balikat at ulo, at nanatiling tahimik.

Binitawan siya ni Odino at bumuntong-hininga. "Ano na naman?"

"Natatakot ako, prayle."

Lumuhod si Odino sa harap niya. "At dapat ay gawin mo iyon!" Itinuro ng pari ang kisame.

"Papatayin ka ng mga lalaking iyon doon sa itaas kung mahuhuli ka nila. Ang takot ang mismong kondisyon para manatili kang buhay. Mabuti ang takot." Inalog niya ang flashlight.

"Kaibigan mo ang takot, hindang-hindi ka susubukin o pagtataksilan." Hinila ni Odino ang pangalawang maskara mula sa kama. "Ngayon, lagyan mo ng isa pang hood ang isa, at itali ang pangatlong pares ng foot mittens sa dalawa, kaagad!" Biglang tumayo si Odino at bumalik sa pintuan.

Dali-daling nagbihis si Lazarus habang sinesermonan siya ni Odino. "Hindi ka na bata—lalaki ka na —di ba?"

"Opo, prayle," bulong ni Lazarus, tinakpan ang una ng pangalawang maskara at kumuha ng isa pang pares ng guwantes.

"Kung gayon, alalahanin mo ang pangalan ko; ano ang pangalan ko?"

"Ang pangalan mo ay Prayle Delon Odino, prayle."

"Hindi! Malamang —ang batang lalaki na nanggangalang Lazaro ay wala na. Siya ay lumaki at naging isang ganap na lalaki.

Nagsasalita at dinadala niya ang kanyang sarili sa lahat ng paraan tulad ng kanyang ama." Hinampas ni Odino ang nakabukang kamay sa mga bato sa dingding at nagulat si Lazaro, mabilis na ibinaling ang maitim na butas ng kanyang maskara patungo sa monghe. "Ikaw na ngayon si Ivan! Ivan ka na. Ngayon, sagutin mo ulit ako, sa pagkakataong ito lang, tulad ng gagawin ni Ivan. Ano ang pangalan ko?"

"Odino," sagot ni Lazarus, ang atensyon ay nasa kanyang mga guwantes sa paa.

"Magaling," sagot ni Odino na may maikling ngiti. "Ngayong gabi, magiging proud ka na."

ama. Hihingi ka ng lakas mula sa kanya—mula sa iyong sarili. Gagabayan ka niya sa espiritu, 'hanggang sa katapusan ng iyong mga araw. At siya ay mananatili sa iyo magpakailanman." Tinapik ni Odino ang sarili niyang dibdib. "Narito; sa iyong puso." Tumingin si Odino sa ibaba nang maramdaman niya ang isang maliit na bagay na nakatago sa ilalim ng kanyang damit. "Ah, oo. Iginiit niya na dapat ay mayroon ka nito, kung may —narito—dito." Gamit ang kanyang malayang kamay, hinila ng pari ang isang kuwintas na gawa sa lubid na gawa sa katad mula sa kanyang leeg at, nakasabit sa manipis na tali ay isang maliit na krus na gawa sa kahoy, na agad na nakilala ni Lazarus bilang krus na pang-panalangin ni Ivan. Lumapit si Odino sa bata at ibinalot ang kuwintas sa kanyang ulo bago isinuot ang krus sa ilalim ng kanyang damit. "Ayan; ikaw na ngayon si Ivan. At hindi umiiyak si Ivan, hindi ba?"

Tumingala si Lazarus kay Odino, ang kanyang asul na mga mata ay kumikinang sa liwanag ng sulo na tumatagos sa isang pares ng mga mata. ng mga butas sa kanyang maskara.

"Hindi, fria—hindi, Odino," sagot ni Lazarus. "Nakabihis na ako."

"Kung gayon, umalis na tayo." Tinapik ni Odino ang kanyang balikat. "At anuman ang mangyari sa atin, tandaan lamang na dapat kang magmadaling tumakas sa Abbey na ito at manatiling malayo rito magpakailanman. Kung mahuli ako ng mga sundalo, huwag kang lumingon o manghina. Mag-isa, hindi nila ako papatayin; ngunit kung mahuli ka nila, papatayin nila tayong dalawa —ikaw, kung sino ka, at ako, dahil sa pagtulong mo sa iyong pagtakas." Pinikit ni Odino ang kanyang mga mata. "Ang buhay ko ay nasa iyong mga kamay. Huwag mo akong biguin, Lazaro."

Hinaplos ni Lazaro ang isang maliit na bagay na nakatago sa ilalim ng kanyang damit at iniurong ang kanyang mga balikat. "Hindi ko gagawin—Odino."

Inihagis ni Odino ang nagliliyab na sulo sa ibabaw ng kama at agad na nilamon ng apoy ang mga kumot. Pumailanglang ang usok sa kisameng bato at umapaw sa pasilyo. Naalala ni Lazarus ang liham ni Naramsin at ang maraming pahina nito na puno ng mga simbolo. Sumisid siya at itinusok ang isang braso sa dayami ng kutson, ngunit wala siyang nakitang mga papel. Hinila siya ni Odino palayo. "Ano, nagliliyab, ang ginagawa mo?"

"Mayroon akong rolyo ng pergamino doon!" bulalas ni Lazarus, habang nakaturo sa nasusunog na kama.

"Wala na."

"Hayaan mo na." Inilayo ni Odino ang ulo ni Lazarus mula sa apoy at tumingin nang direktso sa mga mata nito. "Nasa iyo na ang lahat ng kailangan mo. Ngayon, makinig ka sa akin. Kung matuklasan kami, bumalik ka sa Butas ng Balon at magtago sa yungib sa ilalim. ang sahig—tulad ng dati. Tatakpan ka ng kadiliman at usok, hindi ba?"

"Gagawin ko," sagot ni Lazaro.

Tumango ang monghe, pinupunasan ang mga sariwang butil ng pawis sa kanyang noo. "Sige, aalis na tayo —parang hangin," bulong niya.

Nakinig si Odino malapit sa pintuan bago nagmamadaling sinamahan si Lazarus sa madilim na pasilyo. Sa likuran nila, naglaho ang liwanag ng nagliliyab na apoy habang ang mga kilalang bahagi ng daanan ay nababalot ng mas madilim na mga anino. Ginabayan ni Odino ang sarili sa itim na lagusan, tulad ng madalas niyang ginagawa, tuwing gabing paglalakbay patungo sa bodega ng alak; idinikit niya ang kanyang mga daliri sa dingding at kinapa ang mga di-malilimutang palatandaan na maaaring magpahiwatig sa kanya kung saan siya naglalakad. Malapit na sumunod si Lazarus sa kanya habang naglalakad siya paakyat sa gitna ng...

ang pasilyo at, sa kanyang mabilis at matatag na paglakad, ay walang nahawakan. Sa dilim, ang mapangahas na paglalakad ng bata ay maaaring magmukhang kapareho ng sa kanyang ama; na may mahahabang hakbang na parang pinapagalaw ang mismong lupa sa ilalim niya. Magkasama, ang monghe at ang eskudero ay lumiko sa isang kurba at mabilis na naglakad patungo sa isang malayong liwanag sa dulo ng pasilyo.

Sa wakas, bumukas ang lagusan patungo sa isang mataas na bakuran, na may malalapad na baitang na patungo pataas, patungo sa isang pasilyong bato. Sa ibabaw ng pasilyo, isang walang bantay, na may bakal na pintong kahoy ang nagmamarka sa pasukan ng mga catacomb ng Abbey. Malapit sa paanan ng mga baitang ng catacomb, isang kumikislap na sulo ang nagpupumilit na pigilin ang huling apoy nito. Mula rito, isang kumikinang na pulang baga ang lumutang sa sahig at namatay. Mabilis na umakyat si Odino sa hagdanan, inakyat ang kalahati ng hagdan bago natuklasang hindi na siya sinusundan ni Lazarus. Huminto siya at umikot upang makita ang batang lalaki na nakatayo sa ilalim ng nalalapit na sulo at matamang nakatingin. sa sahig. Bumuntong-hininga ang pari at padabog na bumaba ng hagdan. Noon lamang naunawaan ng pari ang dahilan ng pagkagambala ng bata . Nakatitig si Lazarus sa sahig at sinuri ang isang kumakalat na mantsa ng dugo na, ilang sandali lang ang nakalipas, ay dumadaloy sa mga ugat ni Ivan.

"Hindi ngayon!" Hinawakan ni Odino ang braso niya at, sabay silang tumakbo paakyat ng hagdanan. Binuksan ng monghe ang pinto ng katakomba at nakinig— para lamang makarinig ng katahimikan. Binuksan niya ito nang padabog. ang pinto at sumugod sa pasilyo. Ngunit, bago siya lumiko sa kanto, sumulyap siya sa kanyang balikat upang makita ang batang lalaki na nakatayong hindi gumagalaw sa bungad ng pinto— tila nakita ni Lazarus ang kanyang sarili na nakatayo sa gilid ng isang malaking kailaliman, nakatingin pababa dito. Umatras si Odino ng ilang hakbang at kinawayan si Lazarus papunta sa kanya. "Ngayon na!"

Huminga nang malalim si Lazarus bago sumugod sa pintuan. Isinubsob niya ang sarili sa tabi ni Odino, habang nakakuyom ang mga kamao habang nakatakip ang damit ng monghe .

"Magaling. Ngayon, lumapit ka lang." Hinila siya ni Odino palayo. Bagama't walang sinabi si Lazarus, narinig ni Odino ang bilis ng paghinga nito at naaninag ang isang nanlalaking mata na ekspresyon ng takot na nakatago sa ilalim ng isang hindi naman talaga nabubunyag na maskara. Bigla, mula sa katabing pasilyo, isang pinto ang bumukas; lumakas ang boses ng mga papalapit na sundalo.

"Magpakatatag ka, Lazaro!" bulalas ni Odino, habang isinasabit ang kanyang pabigat sa pasilyo. "Bilisan mo," bulong niya sa batang lalaki mula sa kanyang balikat. At habang kasabay ni Lazaro, tumakbo silang dalawa palayo sa ingay.

Bigla silang lumabas mula sa mga pintuan sa gilid ng gusali at nagtago sa likod ng isang hanay ng matataas na palumpong na evergreen, na nakahanay sa pader ng Abbey. At doon, nanatili sila, hindi gumagalaw, habang ang malamig na hangin at ang mahinang liwanag ng buwan na sumisikat ay naglalagay ng kapansin-pansing hamog sa mabilis na paghinga. Sa direksyon ng katedral, narinig nila ang mga tinig ng mga nagtatalong sundalo na may kasamang paminsan-minsang sigaw ng utos. Napuno ng mga tunog ang hangin ng gabi: ang pagsinghal ng mga kabayo, ang pagyapak ng mga bota, ang pagbagsak ng mga pinto, at ang mga kalansing ng metal—ang patyo ay buhay na buhay sa mga ingay ng isang maingay na hukbo. Odino

Hinila ang damit ni Lazarus at sinenyasan itong sumunod. Magkasama silang lumakad sa masikip na espasyo sa likod ng halamang-bakod, isinandal ang kanilang mga likod sa pader habang naglalakad. Tahimik silang unti-unting naglakad patungo sa timog na tarangkahan ng Abbey, habang lumalakas ang mga boses ng mga nag-uusap na sundalo sa bawat hakbang nila. Inilagay ni Odino ang kanyang daliri sa kanyang mga labi, sinenyasan si Lazarus na manahimik.

Maingat na hinati ng monghe ang mga palumpong upang makita ang apat na sundalong nakatayo sa loob ng bakuran, malayo sa bukas at walang bantay na gate ng Abbey, ang kanilang mga likod ay nakaharap sa kanya at nakatingin sa malayong bubong ng katedral—sa isang ulap ng kumikinang na mga Aparisyon na nagkukumpulan sa itaas nito. Muli, hinila niya si Lazarus bago hinati ang dulo ng bakod at dahan-dahang humakbang papasok sa clearing. Habang nananatili ang mga sundalo, hinila ni Odino si Lazarus mula sa likod ng mga palumpong at itinulak siya nang napakabilis papasok sa gate kaya muntik nang matisod at mahulog ang bata. Gayunpaman, silang dalawa ay ligtas na nakalusot sa kadiliman at, sa isang maswerteng pagbabago ng kapalaran, ang mismong Kasamaan na nagdu si Lazaro upang magtago para sa kanyang buhay, dahil kung hindi ay matagpuan at mapatay siya ng mga sundalo, dahil sa kung ano siya noon, ay nagsisilbing pang-abala ngayon sa mga sundalo at pahintulutan siyang makatakas.

Parang mga anino na gumagalaw sa ilalim ng malabong liwanag ng buwan na sumisikat, lumipad sila pababa ng burol at patungo sa isang bukid ng maiikling tuyong damo na may mga hanay ng mga bato at krus—patungo sa sementeryo ng Abbey. Mabilis silang tumakbo sa mga bunton at mga lapida, hanggang sa marating nila ang dulong bahagi ng sementeryo. Nagtago si Odino sa likod ng isang malaking bato, inaagaw si Lazarus mula sa paningin ng sinumang nagpapatrolyang sundalo.

At doon sila nagtago mula sa lahat. Sumandal si Odino sa bato, naghahabol ng hininga. Nakatayo si Lazaro malapit sa kanya, sumulyap halos sa lahat ng dako nang sabay-sabay. Hinanap niya ang damuhan, ang mga lapida, ang malalayong burol, ang tumataas na pulang buwan, at ang malawak na kalangitan ng hindi mabilang na mga bituin. "Ayoko nito," sabi niya. "Masyadong malaki ang mundo." Huminto si Odino at bumuntong-hininga. "At lalago pa rin ito bago lumipas ang gabi."

Lumingon si Lazaro at nagtanong, "Higit pa kaysa ngayon?"

Yumuko ang monghe at umungol; "Hindi ito kailanman gagana. Kailangan kong kunin ang mga pagkain." Tiningnan niya ang bata. "May alam akong daanan na walang bantay na magbibigay ng ligtas na daanan papasok at palabas ng dormitoryo—at ng Abbey, hangga't ang mga guwardiya ng gate ay nananatiling magulo."

"Nakatakas tayo— ligtas tayo!"

"Hindi, Lazaro. Mahigit isang araw pa ang ating lalakbayin mula sa pinakamalapit na nayon, at kalahating gabi pa ang ating lalakbayin mula sa pinakamalapit na silungan na maaaring makapagbibigay sa inyo ng sapat na panakip mula sa araw—at wala tayong mga baon para sa mga darating na araw, maliban sa mga damit na isinusuot natin."

"Baka may makita tayong mga pagkain sa daan," mungkahi ni Lazarus.

"Kung sana'y ganito kabait ang mundo. Sa kasamaang palad, wala tayong matutuklasang ganitong mga probisyon sa mapanglaw na landas na dapat nating tahakin. Ang tanging paraan ng isang handang apoy at ang tanging

"Ang tubig-tabang na makukuha natin ay nananatiling nakatago sa loob ng mga pader na iyon," pahayag ni Odino, habang tumatango patungo sa timog na tarangkahan ng Abbey. "At ang huling piraso ng pagkain sa pagitan nito at ng Mountain Mouth ay nakatago na ngayon sa loob ng dormitoryo, dahil tinipon ko ang lahat ng natira sa mga imbakan ng kusina."

Tumingin si Lazaro pakanluran. "Ang Mountain Mouth ay isang kuweba; doon," sabi niya, habang nakaturo sa direksyon ng madilim na abot-tanaw nito.

"Oo nga," sagot ni Odino. "At doon ka dapat naroroon, sa ngayon—ligtas mula sa araw. Natatandaan mo ba ang kuweba, hindi ba?"

"Oo. Ikinuwento sa akin ng aking ama ang tungkol sa Mountain Mouth. At inilarawan sa akin ni Friar Nicholas, kung paano niya ito natagpuan."

"Naniniwala ka ba na maaakay mo ako nang eksakto patungo roon—sa loob lamang ng kalahating gabi?"

"Ah, oo! Kaya kitang isama diyan!" Sabi ni Prayle Nicholas: kung ang isang tao ay maglalakad nang pakanluran, nang hindi lumilihis kahit kaunti, siya ay direktang lalakad patungo sa Mountain Mouth. At hindi ako kailanman malilihis; makikita mo."

Nakahinga nang maluwag si Odino, batid na si Lazarus ay mayroong parang banal na pakiramdam ng direksyon, higit pa kaysa sa sinumang nabubuhay—isang pakiramdam na marahil ay hindi nagkakamali tulad ng sa anumang ibong nandarayuhan. At tiwala siyang hindi hahayaan ni Lazarus na maligaw nang halos isang bato mula sa landas pakanluran, kahit na mapilitan siyang tahakin ang direksyon nito nang magdamag. Humarap si Odino sa Abbey at bumulong, "Sa wakas, maaaring maging pabor ito sa atin. Kunin ko ang ating mga pagkain habang nananatiling abala ang mga sundalo."

"Ngunit mahuhuli tayo ng mga sundalo!" bulalas ni Lazarus, habang nakahawak sa isang kamao ng damit ni Odino .

"Hindi," sagot ng monghe, sabay talikod, habang hinihila ang kamay ng bata palayo sa kanya. "Kailangan kong umalis nang mag-isa. Hindi namin maaaring ipagsapalaran ang iyong pagkabihag."

Tinapik ni Lazaro ang malaking bato. "Kung gayon, dapat ba akong manatili rito—sa likod ng batong ito?"

Umiling si Odino. "Hindi puwede. Kung mananatili ka rito, maaaring may makaabala sa iyo na mga nagpapatrolyang sundalo. At kung maaantala ako, maaaring wala kang sapat na oras para sumilong sa araw." Tumingin si Odino sa silangan at pinagmasdan ang isang maningning na namamagang buwan.

Hinanap ni Lazarus ang madilim na kanlurang gilid ng sementeryo bago lumingon kay Odino. "Kung gayon, saan ako dapat magtago?"

"Hindi rito. Mountain Bibig," sagot ni Odino. "Ang paglalakbay ay kalahati lamang ng gabi. Oras ay nasa panig mo. At alam mo kung paano ito hanapin, 'di ba?"

Yumuko si Lazarus. "Siguro. Kung totoo ang sasabihin ni Nicholas,—"

"Totoo ang sinasabi ni Nicholas, Lazarus. Ipinakita niya ang Mountain Mouth sa tatay mo at sa akin. Naroon kami nang sabihin niya ang pangalan nito."

"Ngunit dapat tayong umalis nang magkasama—ikaw at ako. At sa kinabukasan, maaari ka nang bumalik sa Abbey at kumuha ng mga pagkain, hindi ba?"

"Hindi, Lazaro. Mahirap ang paglalakbay—isang pagtawid sa maraming burol at lambak."

Pinunasan ni Odino ang pawisan niyang noo sa kanyang manggas. Inilapat niya ang nanginginig na kamay sa

ang kanyang tiyan at umiling. "Hindi ako karapat-dapat na maglakad pabalik-balik. Isa akong pasanin kahit sa aking sarili—kahit na hindi ako nagdadala ng mabigat na sako ng mga baon. Kung hindi ako mamatay sa matinding lamig, at gagawin ko ang maaaring imungkahi mo, na babalik kinabukasan, kung gayon Paano ako makakalusot sa mga sundalo kung lumipas na ang pang-abala ng gabi at ang mga guwardiya ng gate ay bumalik na sa kanilang mga pwesto?" Itinuro ni Odino ang kabila ng malaking bato at ang pader ng Abbey. "Tingnan mo roon, sa itaas ng katedral—ang mga bagay na iyon, na pinakawalan ng bagong Cardinal na ito mula sa Gatestone." Tiningnan ni Lazarus ang bubong at mga tore ng simbahan, ang mga itaas na bahagi nito ay naliliwanagan na ngayon sa ilalim ng isang nagtitipon na kuyog ng mga walang anyo na Aparisyon. Nagpatuloy si Odino, "Sila ay mga Espiritu ng isang uri, at lubos akong nakakasiguro na Hindi lang nila tayo gustong libangin sa kanilang kahanga-hangang pagpapakita. Hindi, ang kanilang presensya at mga galaw ay nagpapakita sa akin na isang mas malaking kasamaan ang magaganap pa sa Abbey na ito. Hindi ko alam kung ano; ngunit kahit ngayon, tila nagtitipon sila bilang isang hukbo ng mga Espiritu. Tingnan mo kung paano sila gumagalaw at nag-iipon ng kanilang mga sarili sa mga hanay, sa pagitan ng mga batas sa bubong. Isang katotohanan ang tiyak, anak ko. Wala tayo rito kapag dumating sila upang ayusin ang kanilang mga sarili. Kaya, kailangan ko nang kumilos ngayon, habang ang mga sundalo ay ginugulo ng mga ito, at ng bagong usok ng mga katakumba. Panahon na ngayon, para kunin ang mga pagkain, kung kailan madali na itong magagawa.

"Mahuhuli ka nila—alam kong mahuhuli ka nila," reklamo ni Lazaro, habang muling hinihila ang damit ng monghe.

Ipinatong ni Odino ang kanyang mga kamay sa kanyang balakang at sumandal. "At ipagpalagay natin na nahuli nila ako. Ano ang gagawin nila sa isang nabihag na monghe; humingi ng tawad? Lazaro, kahit ang mga sundalo ay pararangalan ang kanilang Panginoon. Wala silang gagawin sa akin, kahit para lamang sa kung sino ako—isang lalaking nakasuot ng tela at isang lingkod ng Diyos. Ngayon, ang pinakamahalaga, dapat mong dalhin **pumunta ka sa kaligtasan ng Mountain Mouth bago magdilim. Magkikita tayo roon, kasama ang mga probisyon.**"

Binitawan ni Lazarus ang damit ni Odino at iniyuko ang ulo.

"At bukod pa rito," dagdag ni Odino, "Kung susubukan nila akong hulihin, hahampasin ko silang lahat gamit ang isang kambing at palalaysin sila!"

Tumingala si Lazarus at umiling. Naramdaman ng monghe ang isang ngiti, kung hindi man ay banayad, na ngayon ay nakatago sa ilalim ng maskara ng bata. Gayunpaman, tumalikod ang bata sa kanya at tumitig sa malayo.

Lumuhod si Odino sa harap ni Lazarus at ipinatong ang isang kamay sa balikat nito. "Inaasahan kong magiging malakas ka, tulad ng iyong ama. Patayuin mo ang kanyang krus. At ipagmamalaki mo siya, hindi ba?"

"Gagawin ko, prayle," bulong ni Lazarus.

Hinanap ni Odino ang mga palatandaan ng mga sundalo sa paligid. "At sigurado ka bang makakalakad ka nang eksakto, pakanluran?"

"Kaya ko," pagtibay ni Lazaro. "Pero alam mo na ito, prayle." May bahid ng pagkairita ang boses niya.

"Oo, alam ko." Tinapik ni Odino ang kanyang balikat at itinuro ang kanluran. "Mula sa ating kinatatayuan,

dapat kang humakbang pakanluran nang eksakto sa kalagitnaan ng gabi, at sa iyo ang Mountain Mouth. Huwag makikita o maririnig, sa daan. Huwag kang lumihis kahit kaunti—ang iyong landas ay hindi kailanman dapat mag-atubili, baka hindi mo namamalayang madaanan mo ang bundok. Iwasan ang lahat, iligtas ang iyong tuwid at makitid na landas patungo sa kuweba. Sinusundo mo ba ako?

"Oo, prayle."

"At kung sakaling hindi ka makarating sa kweba bago magbukang-liwayway, dapat mong takpan ang iyong sarili mula sa araw. Kung wala nang iba pa, magkayod ka ng butas at ibaon ang iyong sarili sa lupa at mga bato." Yumuko si Odino at niyanig siya nang mahigpit sa kanyang mga balikat. "Napakahalaga nito, Lazaro! Papatayin ka ng araw! Mamamatay ka! Nakita ko na ito— isang hindi magandang tingnan at masakit na kamatayan! Ang iyong laman ay magiging bato, nang buong-buo, kahit na sumisigaw ka! At wala nang makakabawi nito. Ang araw ang magiging kamatayan mo, Lazaro—wala nang buhay, pagkatapos."

Walang imik si Lazaro. Pinakawalan siya ni Odino. Para sa monghe, ang katahimikan at matigas na tindig ng bata ay tila sapat na tugon.

"Ngayon, inaasahan kong lalayo ka na sa lugar na ito— kasamaan na lamang ang natitira. Huwag kang lumingon at huwag kang mag-atubili sa anumang dahilan." Itinuwid ni Odino ang damit ng bata. Muling sinuyod niya ang paligid bago itinulak ang bata papalayo. "Susunduin mo ba ako?"

"Oo, prayle."

Naglakad si Lazaro patungo sa isang madilim na abot-tanaw sa kanluran; nakatitig siya sa unahan habang sumisigaw, "At malapit ka nang sumunod sa akin—sa gabing ito?" Pumitik ang kanyang boses sa nanginginig na mga salita.

"Magkikita tayong muli sa Mountain Mouth pagsapit ng madaling araw, kung pahihintulutan ng Panginoon," pagtiyak sa kanya ni Odino. "Sa pamamagitan ng matibay na pananampalataya at matatag na determinasyon ay malalampasan mo ang anumang naghihintay sa iyo. Isa ka nang tao ngayon, Lazaro. Anak ka ng iyong ama; at ikaw ang nagdadala ng lahat ng kanyang mga pasanin at pagpapala. Huwag kang mag-alinlangan sa pagkagambala, tukso, o kalituhan. Huwag kang lumihis sa iyong landas. Ikaw si Ivan, ngayon na. Umalis ka na! At tumahimik ka sa ilalim ng iyong mga paa!"

Pinatigas ng bata ang kanyang mga balikat at naglakad papasok sa sementeryo. Pinagmasdan ni Odino mula sa malayo, habang ang nakadamit na anino ay humahalo sa kadiliman ng gabi. Kalaunan, nawala ang pigura sa mga anino ng isang kalapit na lambak. Lumipas ang isang sandali at isang hanging kanluran ang umihip sa kanayunan. Nang masiguro ni Odino na malayo na ang nalakbay ng bata, saka lamang siya bumagsak sa malaking bato.

Sa ilalim niya, ang mga patak ng luhang naliliwanagan ng buwan ay pumupunas sa mukha ng bato. Iniyakan ni Odino si Ivan, dahil hindi kayang iyakan ni Ivan ang kanyang takot na si Lazaro; iniyakan niya si Lazaro, dahil nagkunwari si Lazaro na siya ang 'Ivan' na hindi pa siya handang maging; at iniyakan niya ang kanyang sarili, dahil hindi siya kailanman maaaring maging ang 'Ivan' na para kay Ivan para kay Lazaro.

Sa kasamaang palad, sa pag-iisa ng kanyang agarang kalungkutan, si Odino ay nalugmok, pakiramdam niya ay isa lamang matabang monghe ang bumagsak sa ibabaw ng isang bilog na bato—tinipon ang kanyang sarili upang maging isang walang kabuluhang maliit na tao, nalunod at nalunod sa isang malaki at kakila-kilabot na baha ng

Grotesque – Isang Epikong Gotiko ni: GE Graven || Kabanata VII || Libreng Online: <https://www.gothicnovel.org> || Lahat ng karapatan ay nakalaan (c)1998 – Estados Unidos

nagngangalit na kawalan at pananabik—umiiyak at dinadalangin ang mga lihim na kalungkutan, habang nasa gitna ng isang malawak na sementeryo ng Abbey na matagal nang patay at bingi ang mga tainga.

[*Wakas ng Kabanata 7*]

Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~